AFACAN

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Afacanlara Teşekkürler...

Afacan kardeşlerim,

Yarışlar için gönderilen mektuplar çok hoşuma gitmektedir. Sevgili arkadaşlarımın Afacana bağlılığı kıvancımı daha çok arttırıyor. Bu hafta da elime «ne yarış yapalım» sorgumuza gelen karşılıklardan bir kaçını yazıyorum.

İbrahim Bahadırın karşılığı

Afacan,

Cuma akşamı Afacanı büyük bir sevinçle gazetecinin elinden kaptım. Hemen ikinci yüzünü açtım, okudum. Okuduğum şeyi anneme ve babama söyledim. Benim güzel resim yaptığımı ve resim aradığımı bildikleri için resim resim yarışını açıyorum. Herhalde bütün arka-

YILMAZ

daşlarım beğenecektir. Neden resim yarışını açıyorum, çünkü memleketimizde resim, heykeltraşlık geri kalmıştır. Bunu gözönüne getirerek bu yarışı açmayı münasip buldum.

Size çok rica ediyorum. Mecmuanız her çocuk mecmuasından iyidir bunu görüp okuyoruz. Yalnız mecmuanızda bir mektep talebesine yarıyacak ders bulamıyorum. Bunun için size çok rica ediyorum bu güzel yarışı açtığınıza çok sevindim. Bir de bu söylediğim şeyi güzel bulup ta yaparsanız gazeteniz mektep talebeleri için birer hazine olacaktır. O zaman her çocuk bilgili kafalı birer adam olacaktır. Kitapsız, anasız, babasız çocuklar bu bilgileri okuyup size her zaman teşekkür edeceklerdir. «Yaşasın Afacan» diye her zaman bağıracaklardır. Şimdilik bu kadar. Allaha ısmarladık.

Adres: İzmir Birinci Beyler, Sinema sokak No. 7 de İbrahim Bahadır. Yaş 13

Yavuz Dilerin karşılığı

Sevgili kardeşim Bay Afacan,

Senin yaramaz ve muzipliğini bize anlatan gazeten bugün de ne biçim yeni yeni yarışlar açacağını düşündüğünü ve diğer Afacan arkadaşlara ne gibi yeni yarışlar yapalım diye sorduğunu bildiriyor.

Bana kalsa «ne gibi yarışlar yapalım» sorgusu çok güzel bir yarıştır. Sonra 1 - Hileli fotoğraf yarışları açsan, malûm ya Afacanlar muzipliğini her yerde belli eder. 2 - Foto: Muzip Afacanlar yarışı her ne de olursa olsun Afacan arkadaşın muzipliğini ispat eden bir fotoğrafını ve kısa bir yazısını yollasın. Benden söylemesi sana selâmlar. Sakın Bay Faruk Tuncaya selâm ve hürmetlerimi söylememezlik etme emi?

Adres: Samsun; lisede 234 No. lı A. Yavuzdiler.

Fuadin karşılığı

Her gün dört gözle beklediğim Afacan gazetesinin yedi günde başbaşa nüshasında okuduğuma göre yapılacak yarışta bütün Afacanların arzularını anlamak istemişsin. Bence; güzel yazı yarışı yap. Çünkü biz onları okudukça dilimiz öz türkçeye alışsın. Selâm, gözlerinden öperim.

Adres: Kazani ilkmektep 264 No. Fuat sınıf 5 Afacan kulüp No. 586

FUAD

Şen Sözler

Bir sorgu

Bay okutan — Bir ağaçta beş kuş var. Bir avcı tüfeğini çekince ikisini yere düşürüyor. Ağaçta kaç kuş kaldı?

Okur — Hiç..

Bay okutan — Nasıl hiç?. Üçü nereye gitti?

Okur — Silâh patlayınca uçtular bay okutan!..

Ne kadar gün

Çocuk — Anne, Ankara ile İstanbul arasında kaç kilometre aralık var?

Anne — Hemen hemen 750 kilometre.

Çocuk — Ya İstanbul ile Ankara arasında?..

Anne — Bu da aynı oğlum...

Çocuk — O halde niçin 23 nisan tatili ile büyük tatil arasında bir ay bir hafta fark var da tatil ile 23 nisan arasında tam 8 aylık aralık var?.

Sınıfta

Bay okutan — Mantarlar daima yaşlık yerlerde çıkarlar.

Okurlardan biri — Tevekkeli değil, biçimleri tıpkı bir şemsiyeye benziyor.

Hayvanlar dersinde

Okutan — Bana dört ayaklılardan birinin ismini söyleyiniz.

Afacan — Bir masa, bay okutan!..

* * *

Bayan okutan Ülkü, niçin okula bu kadar geç kalıyorsun..

Ülkü — Saygı değer bayan, annem havalar yağışlı diye bana bir çift iskarpin aldı, giydirdi ama ikisini biribirine bağlıyan ipi kesmeğe unutmuş. Ben de minik minik adım ata ata okula geldim.

İZCİLER KIRALI

Çocuk Sesinde en uzunçlu yerine gelmiştir. Bütün çocuklar pazartesi gününü iple çekmektedirler. Siz de okuyunuz.

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

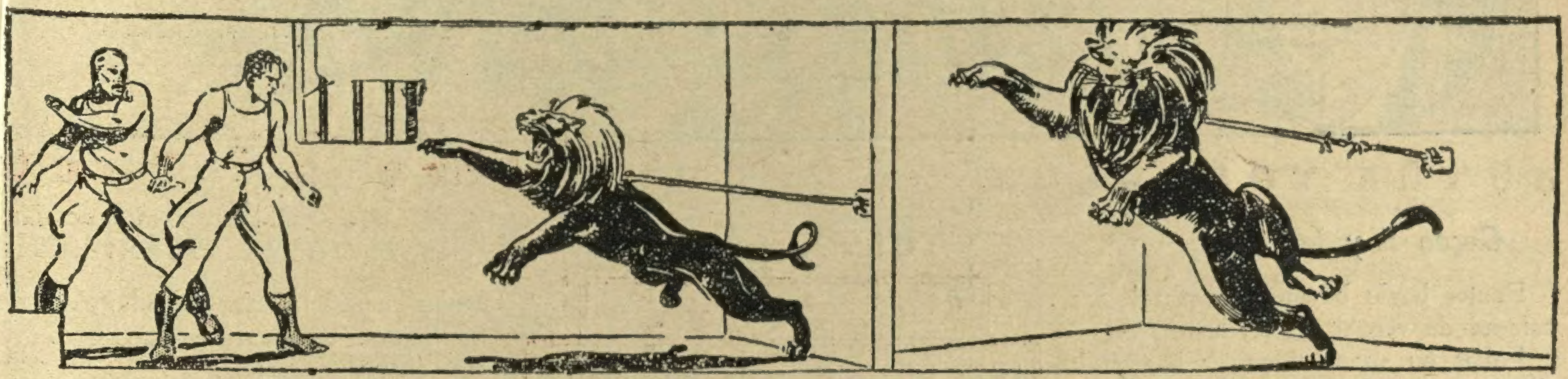

122 — Bay Tekinle beyaz adamı arslanın bulunduğu odanın içine atmışlardı. İki av gören kara arslan bütün gücile ileri doğru atıldı, bağırmaya, odayı çınlatırcasına haykırmaya başladı. Pençeleri havaya kalktı. Bay Tekin: Bereket versin ki bağlı imiş, dedi.

123 — Fakat koca arslanın bu kadar gücüne acaba ince bir ip dayanır mıydı?. Arslan durmadan ileri atılıyor, taze insan kokusu onun bütün açlık duygularını, yiyiciliğini ayaklandırıyordu. Ve şimdi bağlı olan ip yavaş yavaş ilmiklerinden kopmağa başlamıştı.

124 — Bu sırada, dışarıda kara derili insanlar akrenkli başbuğlarının çevresine toplanmışlardı. Beyaz adam başına bir maske geçirmişti. Arkasında nöbetçi kollarını arkaya bağlamış duruyordu. Yerliler davular, çalgılar getirmişlerdi. Şimdi — Dum.. dum.. dan.. dan.. diye bir vahşi musikisi başlamıştı. Bu beyaz insanları öldürmek için yapılan bir merasimdi. Yerliler (Ölüm türküsü) denilen bir havayı çalıyorlar, bağırıyorlar, inleyorlardı.

125 — Yine bu sırada Baytekinin adamı olan Kolu kendi kendine: Baytekine acaba ne oldu?. Daha dönmedi. Mutlaka başına bir felâket gelmiş olmalı? diye düşünüyordu. Ne sadık bir çocuktu bu Kolu!. Yanan ocağın karşısında çok üzüntülü idi.

126 — Kolu birdenbire uzaktan:

— Tam.. tam!.. Diye ölüm havası seslerini duydu. Bu ne demekti?. Bay Tekin öldürülüyor mıydı?. Hemen silâhını kaptı, hızlı adımlarla seslerin geldiği tarafa koşmağa başladı.

127 — Fakat bu sırada düşman oymağının adamlarından bir nöbetçi, bir ağacın üstüne gizlenmiş duruyordu. Uzaktan Kolunun geldiğini görünce yayına el attı. Bir ok koyarak Koluyu gezledi ve «al..» diyerek yayı çekti.

128 — Yaydan fırlıyan ok bir yel hızile hedefine doğru uçtu ve zavallı Kolunun göğsüne bir çivi gibi saplandı, kaldı. Sadık köle küçücük bir haykırış bile çıkarmadan havada bir gez sendeledi, elinden silâhı düştü ve yuvarlandı.

— Daha var —

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

Anıklanıyor. Bu çok güzel kitap yakında çıkacak. Bekleyiniz!..

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

YAZAN: **Sezai Attilâ**

İkinci Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Geçen Sayıdan —

Panter boylu boyuna uzanarak son nefesini de vermek üzereydi.

Fakat bu sırada Hintliler bağırarak ellerile işaretler yaparak çocuklara bir şeyler anlatmak istiyorlardı. Panter daha ölmemişti. Kendisini yalandan ölmüş gösteriyor, yanına yaklaşacak adamı parçalamağa niyetleniyordu. Hintliler bunu anlamış, gidip kılıçlarını alamamışlardı. Panter sağa sola kıvranarak can çekiştiriyordu.

Tam bu sırfada korkunç bir gürültü ormanı sarstı. Dişi Panter yetişmiş, erkeğine yardıma hazırlanmıştı. Çalılıklar aralık oldu. Dişi Panter göründü. Yerde yan erkeğin yanına sokularak kokladı, baktı ve kudurdu. Pençelerile yerde yatan arkadaşını yokluyor, şakalaşmak istiyor gibi yanına uzanarak tekrar doğruluyordu. Birdenbire kalktı. Bu felâketin kimlerden geldiğini anlamış gibi başını doğrultarak koca bir ağacı siper almış duran avcılara ve iki Türk çocuğuna baktı.

Homurdandı, bir kedi gibi sırtını kabartarak hız almağa başladı, tüyleri kızgınlıktan diken diken olmuştu. Kılıçlar atılmış olduğundan kılıç yoktu. Doğanla Alp da tabancalarını boşaltmışlardı, yeniden doldurmak lâzımdı.

— Şimdi, şimdi! derlerken Panter fırladı.

Doğan:

— Tanrı yardımcımız olsun! Hapı yuttuk galiba dedi. Fakat tam bu sırada bir tüfek patladı. Panter pençelerile havayı kamçıladı, ve yere uzandı. Tam kalbinden bir kurşun yemiş ve derhal gebermişti. Herkes başını tüfeğin patladığı tarafa çevirdi. Çalılıkların yanında tüfeğine dayanmış birisi duruyordu. Gözlerinde düşünceli bir insanın durgunluğu vardı. Uzun boylu kuvvetli olan bu adamın yüzünden büyük bir derdi olduğu anlaşılıyordu. Büyük dikenlerden ustalıkla örülmüş bir elbisesi vardı. Yalnız elleri ve yüzü görünüyordu. Bakışları tuhaftı. Yerliler bunu görür görmez Panteri gördükleri zamandan daha ziyade korkarak yerlere kadar eğildiler. Panteri öldüren bu adam yerde yatan canavara bir daha baktı, kimseye selâm vermeden, kimseye tek bir lâkırdı söylemeden uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Doğan:

— Bu kimdir? diye sordu.

Bir Hintli elini ağzına koyarak Doğanın kulağına yaklaştı, söylediği isim dudaklarını yakıyormuş gibi titriyerek:

— Tellullah!! diye mırıldandı.

Ve hemen ayrılarak Panterleri yüzmeğe gitti, bizim çocuklar da canla başla yerlilere yardıma koyuldular. Her birisi siyah kürklerden birisini aldı ve köye döndüler. Arkadaşları kendilerini dört gözle bekliyordu. Hadi bunları görür görmez çıkıştı, azarladı.

Çocuklar başlarından geçen şeyleri anlatınca Tippo ile Hadi birbirlerine bakışarak ikisi birden:

— Tellullah! diye inildediler.

Doğan:

— Onu tanır mısınız? diye sorunca Tippo:

— Yarın ona gideceğiz. Tellullah çok iyi bir adamdır, kapısını çalanı boş döndürmez! dedi.

Kafile ertesi gün yola düzüldüğü zaman Tipponun canı çok sıkılıyordu. hiç keyfi yoktu. Çünkü burada bir santim bile kazanamamıştı. Gondolar öyle dini oyunlardan, dualardan anlamazlar. Böyle şeylere metelik vermezlerdi.

Cumbo direk gibi bacaklarile yuvarlanır gibi yol alıyordu. Mabet harabelerinden, nehir kıyılarından, vadilerden, ormanlardan geçerek gidiyorlardı. Yolcuların tepeleri üstünde kartallar çığlık çığlığa bağrışıyor, otluklar arasından süzülerek yılanlar kaçışıyor, kafilenin kulağına bazan bir kurdun, bazan da başka bir canavarın uluması geliyordu.

Çok büyük bir harabeye ulaştılar. Burası her halde eskiden büyük bir mabetti, fakat şimdi artık bir taş yığını halini almıştı. Bir dağ gibi çökmüş duran mabedin sağında, solunda beyaz mermerler görünüyordu. Mabedin eski günlerinden kalan tek hatıra işte bu kırık dökük mermer parçalarıydı.

Doğan:

— Göze pek te hoş görünmiyen bir manzara! dedi.

Tippo:

— Buralarda dünya ile alış verişi olmıyan bir derviş oturur! Bugün onu «Timsah gölü» yakınında görebileceğiz, ayın doğmasını beklersek bu adamın canına nasıl kötü baktığını, kendisini ne iziyetlere soktuğunu seyredebiliriz dedi. Bu derviş Tellullahtır.

Biraz daha yol aldılar, mola verdiler, ay doğdu yükseldi. Timsah gölü ışıldadı.

Fakat uzakta, yakında dervişe benzer kimse görünmüyordu.

Tam göle yaklaştıkları zaman Doğan:

— Gelmiyecek! dedi.

Hadi kafasını sallıyarak:

— Muhakkak gelecek! dedi. Fakat sakın ses çıkartarak bizim burada olduğumuzu duyurmayın ha?!. Ben yanınızda kalacağım. Pissst! Geliyor!..

Bir taş yerinden kıpırdadı. Sonra bir tane daha, derken karanlık ve dar bir delikten bir adam, bir hint fakiri, belirdi. Sahile geldi. Ay ışığı ortalığa korkunç ve tuhaf bir sessizlik vermişti. İhtiyar adam üstündeki acayip elbiseleri çıkarttı. Hemen hemen çırıl çıplak kaldı. Kollarını göğsüne çaprastladı, gözlerini sulara dikerek sahile sokulmağa başladı.

Tam yanında yüksek bir direk vardı. Dervişin dudaklarından keskin bir ıslık yükseldi. Bu ses derhal tılsımlı tesirini göstermişti. Suda iri kütük gibi gövdeler göründü, durgun gölden sesler yükselmeğe, dalgalar kabarmağa başladı. Sular sahi-

Derviş timsahlar kendisini parçalıyacağı sırada çevik bir atlayışla direğe tırmandı.

le çarpıyor, sağda solda gittikçe siyah külük gibi görünen şeyler artıyordu. Bunlar su üstünde yüzen birer ağacı andırıyorlardı.

Fil sürücüsü:

— Aman! Dikkat!.. der gibi şehadet parmağın kaldırdı ve:

— Susun! Sakın konuşmayın! diye işaret etti.

Fakat Alp çenesini tutamamış:

— Timsahlar?!

Diye mırıldanmıştı.

Evet görünenler gerçekten timsahlardı. Bunları, vurduğu hayvanların etile Tellullah beslerdi. Bugün hayvanlar bir haftadanberidir bir şey yememişlerdi.

Hintli fakir hiç kımıldamadan duruyor, kuvvetli çırpıntılarla yaklaşan canavarları gözetliyordu. Bunların başları gittikçe sudan yükseliyor, gittikçe sahile yaklaşıyorlardı. Derken paytak ayaklarile kumlara bayrak sahile çıktılar. Sahile en azından on iki timsah çıkmıtı.

Doğan:

— Aman yahu! diye fısıldadı. Adamcağızı param parça edecekler!.

Timsahlar yiyecek bekliyorlardı. Kendilerini senelerdenberi besliyen bu adamı tanıdıkları için dişlerini ona batırmak niyetinde değillerdi. Fakat canavarlardan bazıları oldukları yerde kuduruyor, kuyruklarile çamurlu suları karıştırıyorlardı. Boğuk boğuk sesler çıkartıyor, çenelerini bir açıp bir kapatarak dişlerini takırdatıyorlardı.

Fakir bunlara korkar gibi bakıyordu. Bir taraftan titriyor, bir taraftan da alnından şakır şakır ter boşanıyordu. Boğuk bir sesle de bir şeyler mırıldanıyordu. Gözleri hep kudurmuş timsahlarda idi. Bunlardan bir tanesi bir atlayıp dişlerini fakire geçirse arkası tamamdı.

Doğan:

— Aman Hadi! dedi, imdat imdat!! Şunu kurtaralım.

— Bunu yapamayız Doğan! Tellullah sonra bu timsahlara bizi yedirtir anladın mı?!

Fakir bu sırada artık dimdik durmaktan vaz geçmiş, harekete başlamıştı. Ellerini kalçasına koyarak bir sağa, bir sola eğiliyor, timsahlar da onun bu hareketine uyarak bir sağa bir sola saldırıyor, suları altüst ediyorlardı.

Fakir birdenbire vücudunu çeviriyor, gittikçe kızan canavarlar da kendisini taklit ederek yerlerde yuvarlanıyorlardı. Tellullah âdeta aklını kaçırmıştı. Bir adım ileriye, bir adım sağa, bir adım geriye, bir adım sola atıyor, aklına gelen çeşit çeşit biçimlere giriyordu. Halbuki bütün bu zıplamaların, sıçramaların sebebi vardı. Fakir timsahları aldatmak, avundurmak için böyle yapıyordu. Bu yüzden canavarların tehlikesi azalıyordu. Suda canavarlar hiç durmadan sağa sola saldırıyor, birbirlerinin üstünden yuvarlanıyor, suları karıştırarak sahile dalgaları çarptırıyorlardı.

Fakir gittikçe direk gibi duran yere yaklaşmaktaydı. Göğsünden hırıltı halinde sesler çıktığı halde zıplamaları gittikçe sıklaşıyordu. Canavarlar etrafını iyice sardılar, ağızlarını açtılar, artık saldırıp adamcağızı yiyeceklerdi. Tam bu sırada çevik bir atlayışla direğin altındaki bir tahta parçasını tutarak yerden yükseldi ve canını kurtardı. Şimdi altında bir sürü timsah vardı, kendisi de direğin üstündeydi. Direk suyun üstüne doğru uzanıyordu. Bir elile kazığa benzer bir şey tutuyordu. Bütün desteği buydu. Bundan ötesi artık dişlerini sıkarak, bütün kuvvetini ve inadını harcıyarak burada tutunmaktı.

Direğin altına hemen göldeki bütün timsahlar toplanmıştı. Bazan karaya çıkıyor, bazan da sulara atlıyarak boğuşuyorlar, zaman zaman bir uçurum gibi korkunç ağızlarını açarak başlarını Tellullaha kaldırıyorlardı. Aldatıldıklarına kızmış gibi birdenbire direğe atlıyor, homurdanıyor, hınçlarından birbirlerile boğuşuyorlardı. Tellullah tutunduğu yerden kuvveti kesilip te bir düşseydi canavarlar onu mutlaka yüzlerce parçaya doğrıyarak bir solukta mideye indirirlerdi.

(Sonu var)

TARZAN: 2

GEÇEN YAZININ ÖZÜ: *Tarzan korsanlar tarafından Afrika ormanlarına atılmış bir ana babanın altı aylık çocuğu iken maymunlar tarafından çalınmış ve büyütülmüştü. Delikanlı iken sinemacılar onu vahşilikten kurtarmışlar, fakat Tarzan gene başı boş bir orman hayatı yaşamak için Afrikaya dönmüştü. Maymunlarla yaşarken bir arkadaşını tehlikeden kurtarmak için yola çıkmıştı:*

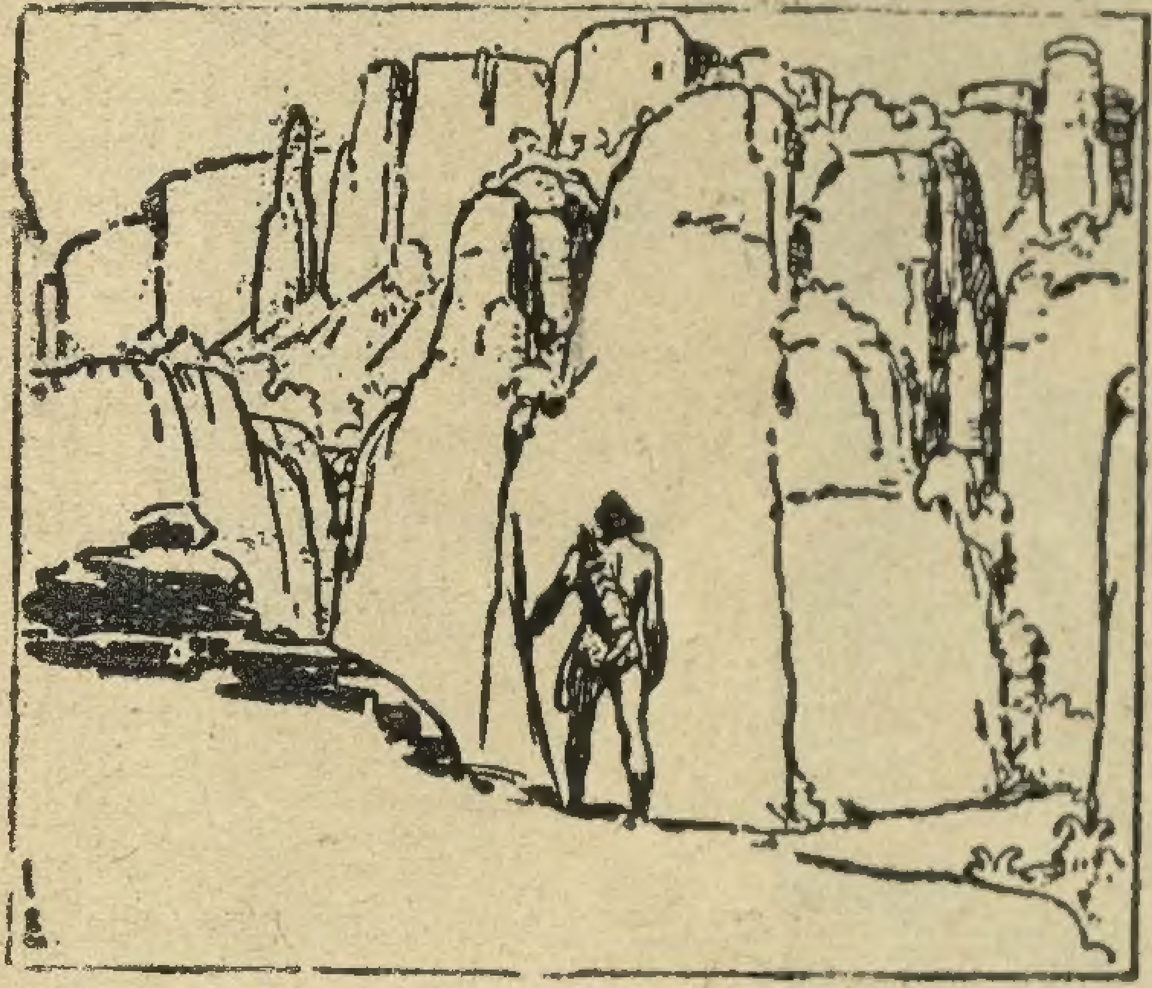

19 — Tarzan uzun bir yürüyüşten sonra gök yüzüne yükselen kayalıklara geldi. Arkasında oklukla, elinde yayı vardı. Durmadan yol alıp ilerliyordu.

20 — Şimdi karşısına bir ırmak ta çıkmıştı. Burada Tarzan çok eski bir dostu olan su aygırı Duroyu buldu. Ona selâm verdi. Su aygırı kıyıya yanaştı.

21 — Tarzan su aygırının üstüne atladı, onu sal gibi kullanarak kıyının karşı yonuna doğru ilerledi. Çok sevgili küçük maymunu da omuzundaydı

22 — Tarzanın fil mezarlığına gidebilmesi için önünde yükselen kayaları aşması gerekti. Tarzan bir maymun çevikliğile yukarı doğru tırmanmaya başladı.

23 — Tam tepeye varacağı sırada tuttuğu bir kaya parçası yerinden oynadı. Küçük maymun Nikima korkudan bağırarak Tarzanın omuzundan sıçradı. Tarzan cok kötü bir vaziyete düşmüştü.

24 — Şimdi bir gülle gibi aşağı, boşluğa doğru yuvarlanıyordu. Bu kadar yüksek kayalardan aşağı düşerse hiç koşkusuz param parça olacak, ne kol, ne bacak, ne de başı kalacaktı.

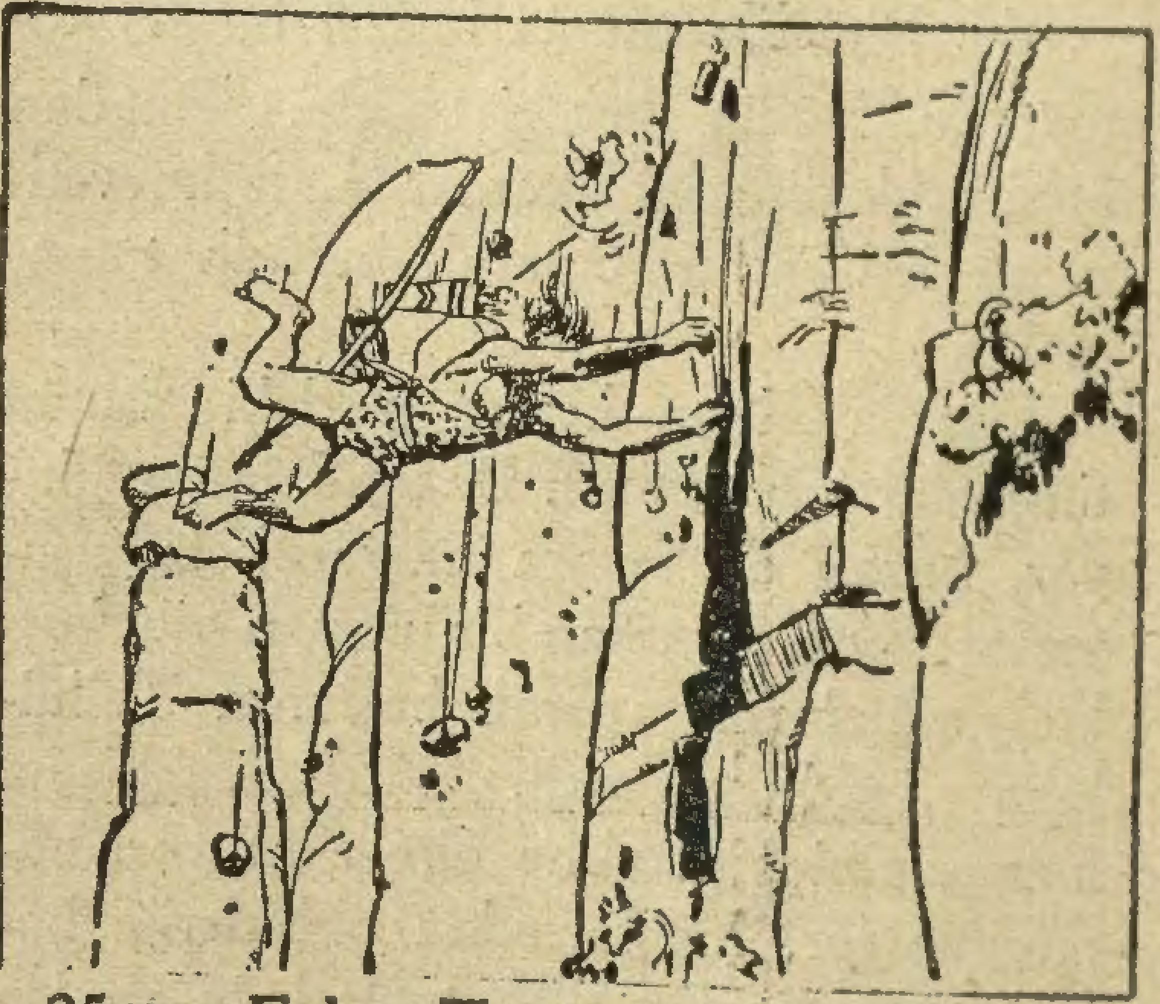

25 — Fakat Tarzanın bir maymun adam olduğunu unutmıyalım... O elbette önüne çıkacak olan dallara tutunacak, kendisini bu ölüm uçurumundan kurtaracaktı. Gerçekten bunu yapabilecek miydi?

26 — Birdenbire önüne küçük bir ağaç ilişti. Kuvvetli köklerle koca yamaca bağlı olan bu ağacın dallarına tutunmak işten bile değildi. Tarzan ellerini uzattı. Dalı tuttu ve uçuruma yuvarlanmaktan kurtuldu.

27 — Tarzan ağacın dalına oturarak düşünmeğe başladı. Omuzunun biri çok incinmişti. Yamacın tepesine doğru kolunu kaldırıp çıkması pek güçtü. Şimdi ne yapacak buradan nasıl kurtulacak, arkadaşını kurtarmaya nasıl yetişecekti?

28 — Beş, on dakika sonra küçük dişi maymunu yanına geldi. Maymun adam onu görünce:

Şimdi sana mühim bir buyruğum var.. dedi. Kulaklarını aç, sonra bütün hızınla koş... Doğru benim büyük maymunlarıma koş... Buraya gelmelerini söyle! dedi.

29 — Bu büyük maymunlar Tarzanın maymunları idi. O ne derse yaparlar, onun bir işaretinden, onun bir sözünden kıl kadar dışarı çıkmazlardı. Tarzan dik yarda ölümle uğraşırken onlar her şeyden habersiz ormanda oynaşıp duruyorlardı.

30 — Küçük maymun onların arasına varınca Tarzanın başına gelenleri bir bir anlattı. Nasıl dik yardan aşağı yuvarlandığını, nasıl büyük bir korku geçirdiğini, bir ağacın üstüne sağ omuzu yaralı olduğu halde kendilerini nasıl beklediğini söyledi. Hepsi heyecanla onu dinlediler.

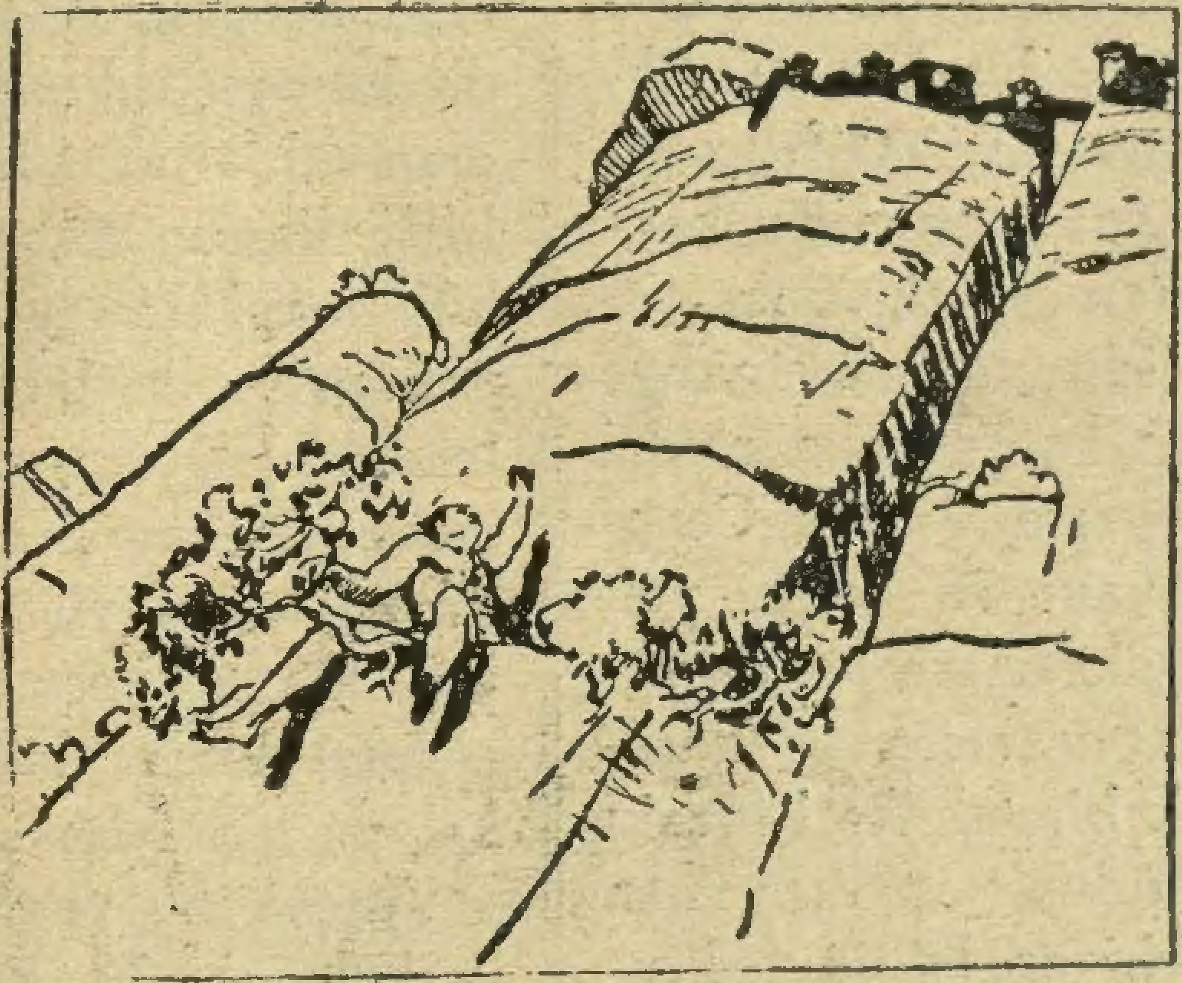

31 — Hepsi yüksek dik yarın üstüne geldiler. Ve orada Tarzanı gördüler. Maymun adam bir dalın üstüne binmiş, kendilerine el sallıyordu. Tarzan onları görünce sevindi, artık buradan yüzde yüz kendisini kurtarırlar, yukarı çekerlerdi.

32 — Büyük maymunlardan biri yavaş yavaş Tarzanın yanına kadar inerek ona geçmiş olsun. Merak etme, şimdi seni buradan kurtarırız, dedi. Tarzan güler yüz göstererek teşekkür ederim, bekliyorum, dedi.

33 — Maymunlar birer birer yukarıdan aşağıya kadar sıra sıra dik yarın üstüne dizildiler. Tarzan ağrıyan kolunu, göğsüle belini saran bezin arasına yerleştirdi:

— Hazır olun, geliyorum, dedi.

34 — Maymunlardan biri Tarzanı tuttu. Kuvvetli kollarile yukarı kaldırarak öteki maymuna uzattı. O da kolile Tarzanı tutarak yukarı çekmeğe başladı. Maymun adam bir yere tutunmadan yukarı doğru çekiliyordu.

35 — Bir maymundan bir maymuna verile verile aslan parçalayıcı Tarzan dik yamacın ta... tepesine kadar çıktı. Biri elinden çekerken alttaki maymun ayaklarından onu yukarı kaldırıyorlardı. Bu iş o kadar kolay olmuştu ki Tarzan bir kere: Oooh.. Çekmiş, kurtuldum! demişti.

36 — Az sonra dik yarın üstüne çıkmıştı. Aşağıdaki maymunlar da birer birer zıplıyarak gelmişlerdi. Tarzan şimdi sevgili maymun oymağının ortasında bulunuyor, yaşayın, varolun! diyordu. Küçük maymunu da sağ omuzuna binmiş, büyük maymunlara bakıyordu.

— Daha var —

Deniz Kurdu [...]

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda ok[...]

Pavlonun Türk denizcilerini nasıl kestiğini haber veren Cenovalı tutsak (esir) kaptan Pavlonun gemisile Cenova rıhtımına getirilen Türk korsanları leşlerinin nasıl parçalanmış, nasıl saygısızlık görmüş olduklarını anlatırken kaptanlardan bir kaçı oturdukları yerden fırlamışlar, pala bıyıklarını dişleri arasında çiğniyerek gezinmeğe başlamışlardı. Bu sert adamları böyle sessiz, kızgın, kaşları çatılmış olduğu halde kısa adımlarla dolaşırken görenler, demir kafeslerde kapalı kalıp kana susamış kaplanlar, aslanlar görüyorum sanırlardı.

Ancak Türk kaptanlarının içinde en korkunç surette kızan biri varsa o da Bayram reis idi. O dönek Pavlonun hikâyesini dinlerken kızarmış, bozarmış, geniş alnındaki damarlar şişmişti. Çakır gözlerinden kıvılcımlar fırlarken lâpiska saçlarının diplerinden çıkan soğuk terler damla damla şakaklarından sözülüyordu.

Gözlerini kaldırıp silâhdaşlarının, yoldaşlarının yüzüne bile bakmağa kıyışamıyordu. Bu uğursuz herifi, bu kancık kudurmuş köpeği, tam tavı gelmiş iken öldürmiyen, herkesten önce onun sözlerine inanan, onu ağulu bir yılan gibi ayaklarının altında ezip parçalamak istiyenlerin önüne çıkıp engel olan kendisi değil mi idi? Şimdi anlıyordu ki: Kaptan Pavlo gibi bir yüreksiz canavara karşı yiğitce, erkekçe davranması, şövalyalık görgü ve türesini gütmesi yaşamağa başladığındanberi yaptığı en büyük eşeklik olmuş, bu kadar yiğit yoldaşının kanına, işkenceler içinde parçalanmasına malolmuştu.

Tutsak kaptan Pavlonun hikâyesini bitirdiği vakit Bayram reis dişleri sıkılmış, başı önüne eğilmiş olarak babü'lbahirden uzaklaştı.

Ancak kendi canını o yo'a verecek de olsa bu alçağı eline geçirmek ve yaptığı işin cezasını vermek için en büyük andı içmişti...

Bu acıklı işten sonra iki sene geçti, bu iki sene içinde Bayram reis İtalya, Korsika, Sardonya, Sicilya yalıları için tayfun fırtınalarından daha korkunç, daha yıkıcı ve yakıcı bir belâ oldu. O yalılardan binlerce tutsak getirdi, oralarda yüzlerce köy yaktı... Hele Cenova bandıralı tekneler hiç elinden kurtulmuyordu. Deli oğlan kaptan Pavlodan almağa andettiği öcünü sanki bütün İtalyadan ve Akdenizin batı adalarından çıkarıyordu. Akdeniz limanlarından çıkacak olan hristiyan gemilerinin kaptanları Bayram reisi hatırladıkça yüreklerinin titrediğini duyuyorlar, denizde reisin yamalı gabye yelkeni (1) görecek miyiz? diye korkarak gözlerini ufuklardan ayıramıyorlardı. Bayram reisin Cenovadan aldığı kalyonun prova, yani ön gabye yelkeni bir fırtınada yırtılarak büyücek bir yama vurulmuştu. Bu yama Akdenizde gezmeğe kıyışabilen Avrupa kaptanları için artık bir tehlike bayrağı yerine geçiyordu. Ta uzaklarda bir yamalı yelken gören kaptan hemen gemisini çeviriyor, bütün yelkenlerini açıyor, kaçmağa başlıyordu.

Bayram reisin en acı yumrukları, kılıcının en keskin ağzı Cenovalıların başına iniyordu. Elinde koca bir harp donanması bulunduran bu zengin

(1) Dört köşe yelkenli gemilerin altından ikinci yelkeni.

Cumhuriyet, bir de[...]
En sonra iş o k[...]
yapıp yaparak bu b[...]
kuruntuları Cenovay[...]
dar akseden bir ha[...]
burasını anlatabilme[...]
kaç sözü söylememiz[...]
Hikâyemizin tarih[...]
vardı; buna yağlar[...]
derlerdi. O zaman k[...]
Kadirga gibi) uzun[...]
fırtınalardan, düşma[...]
da karaya çekerek,[...]
olan altlarını temizl[...]
Hele korsan tekneler[...]
buk manevra yapm[...]
yağlama işine büyük[...]
temizlenmiş ve yağla[...]
nizde gezerek altı pis[...]
iki kat daha yürük o[...]
işti. Bu temizleme iş[...]
olduğu kadar kürek[...]
kalyon gibi gemiler iç[...]
Ancak bu yağlam[...]
korkulu olurdu. Kors[...]
rinden gemilerini çok[...]
lus gibi düşmanın gi[...]
yerlerde bağlayıp te[...]
gemileri onları basars[...]
çekilmiş, yahut takım[...]
kolayca yakardı. En[...]

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU[...]

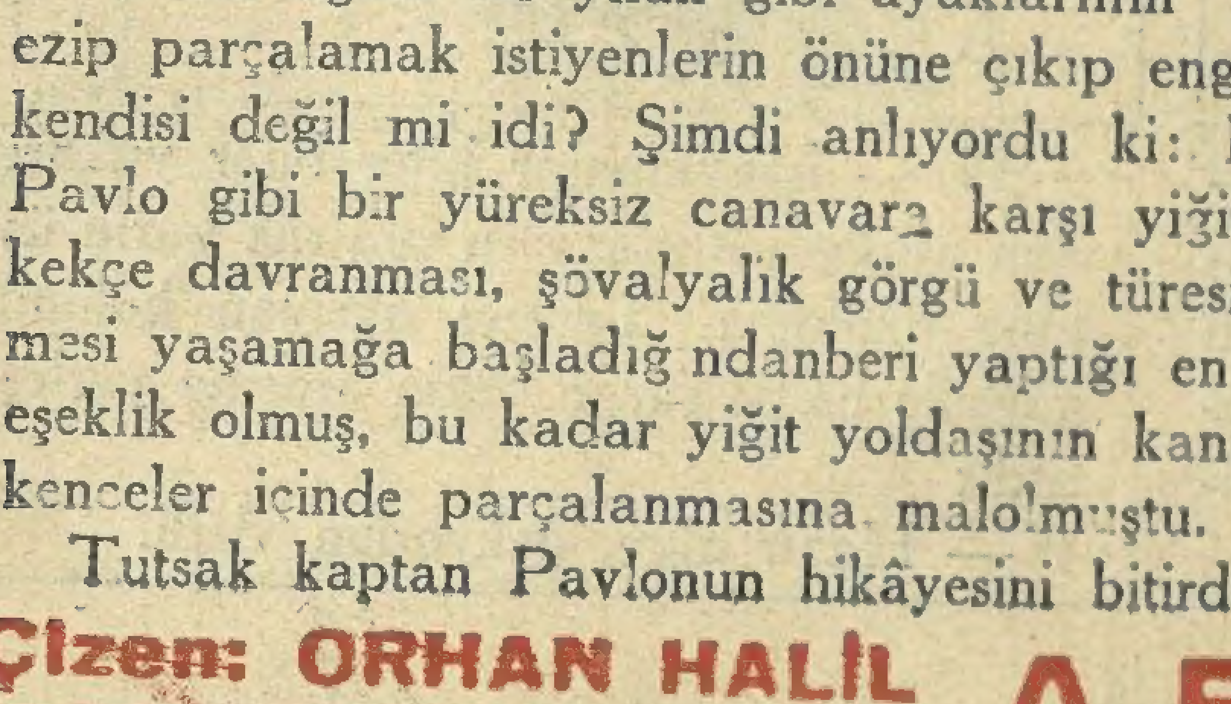

75 — Bizimkiler gözlerini derin bir uykudan açtıkları zaman bir de ne görsünler? Ne ev vardı, ne bir şey!. Yalnız hamakların içinde boylu boyunca yatıyorlardı. Üçü de buna şaşıp kalmışlardı.

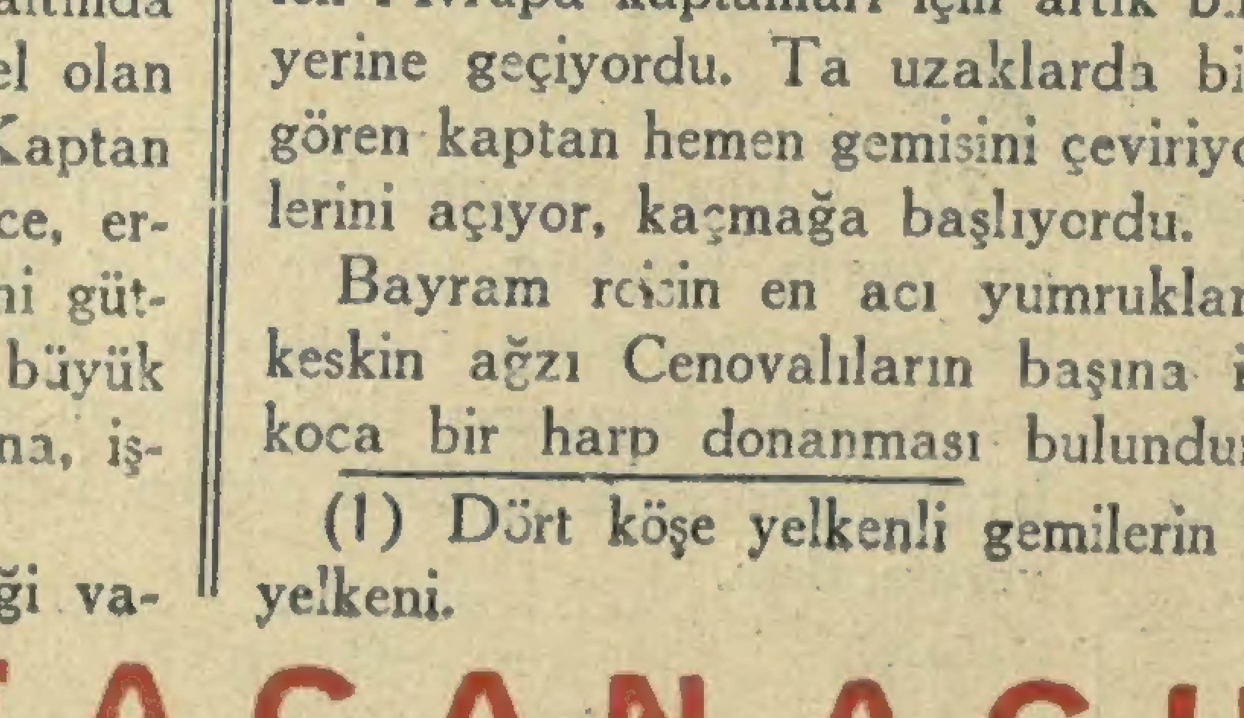

76 — Gene kolkola vererek yürümeğe başladılar. Yerde bir takım ayak izleri görerek: Hele şu izlerin ardından bir gidelim, dediler. Özenli özenli izlere bakarak yürümeğe başladılar.

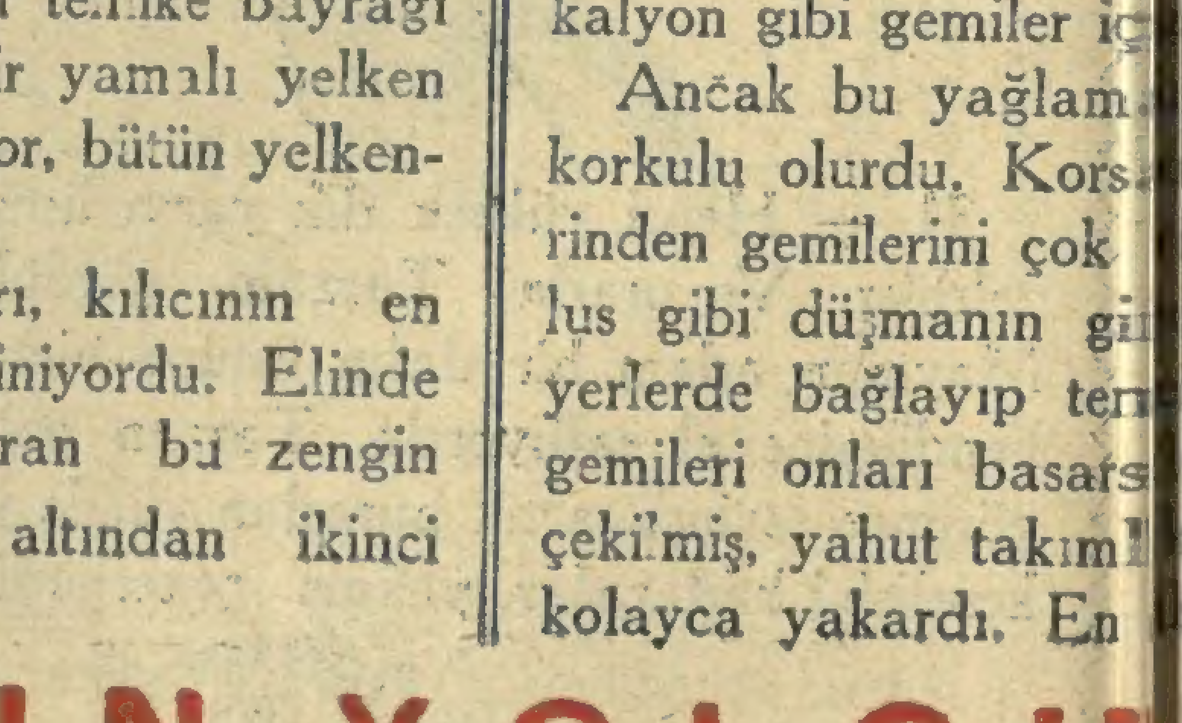

77 — A.. A.. A.. Beyaz bir kızı bi[...] goril kovalamıyor mu?. Bizimkiler heme[...] bir taşın ardına gizlenerek «ne olacak..» diye gözlerini dört açarak kaçan kıza v[...] kovalıyan gorile bakmağa başladılar.

eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

uğraşamıyordu.
ki: Cenovalılar ne
tulmağı kurdular. Bu
ükûmet dairesine ka-
sbütün kuvvetlendi;
ıyucularımıza şu bir

ilerin çok güç bir işi
«karineye bastırma»
nileri (yani Pregende,
izde gezdikten sonra
ulmıyacak bir liman-
ın yatırarak pislenmiş
yağlamak lâzımdı.
le yürüklüklerine, ça-
güvendiklerinden bu
t verirlerdi. Altı iyice
kadirganın üç ay de-
yağsız bir kadirgadan
nizcilerle denenmiş bir
lar, Pregendeler için
yelkenle giden parça,
ekti.
ye bastırma işleri çok
ima denizde gezdikle-
Cezayir, Tunus, Trab-
ği limanlardan uzak
idi, o sırada düşman
i yaman olur, karaya
rılmış gemileri düşman
deniz kumandanları-
mızdan Turgut reisin bir vakit (Cerbe) adasında gemilerini yağlarken başına gelen iş tarihlerde yazılıdır.

Bu son iki sene içinde Bayram reis kış, yaz demiyor, durmadan denizde düşmanlarile uğraşıyordu; Bayram reis en ziyade Cenova gemilerini kovaladığından yolu üstünde bulunan Korsika ve Sardonya adalarının bütün kıyılarını, o kıyıların en küçük deliklerini ve köylerini bile iyice biliyordu. O zamanlar Korsikanın, Sardonyanın kıble (cenup) kıyılarında köyler pek az, olanlar da birbirine çok uzaktı. Bayram reis Sardonya adasının Lodos yalısında içeriye doğru çok girgin küçük bir körfezcik bulmuştu. Bu körfezciğe içeriki dağlardan gelen bir dere de dökülmekte idi. büsbütün ıssız ve köylerden uzak olan bu körfezciği Bayram reis gemisini bağlamak, temizlemek işi için pek uygun bulmuştu. Büyük Sardonya adasının bu uzak, ıssız yalısına seneler geçer de ne Avrupalı gemiciler, ne de korsanlar uğramazlardı. Körfezde, iki yüksek dağ burunu arasına sıkışmış olduğundan kıyıdan biraz açık geçen gemilerin bile burada bir körfez, bir liman olduğunu anlamaları yolu yoktu.

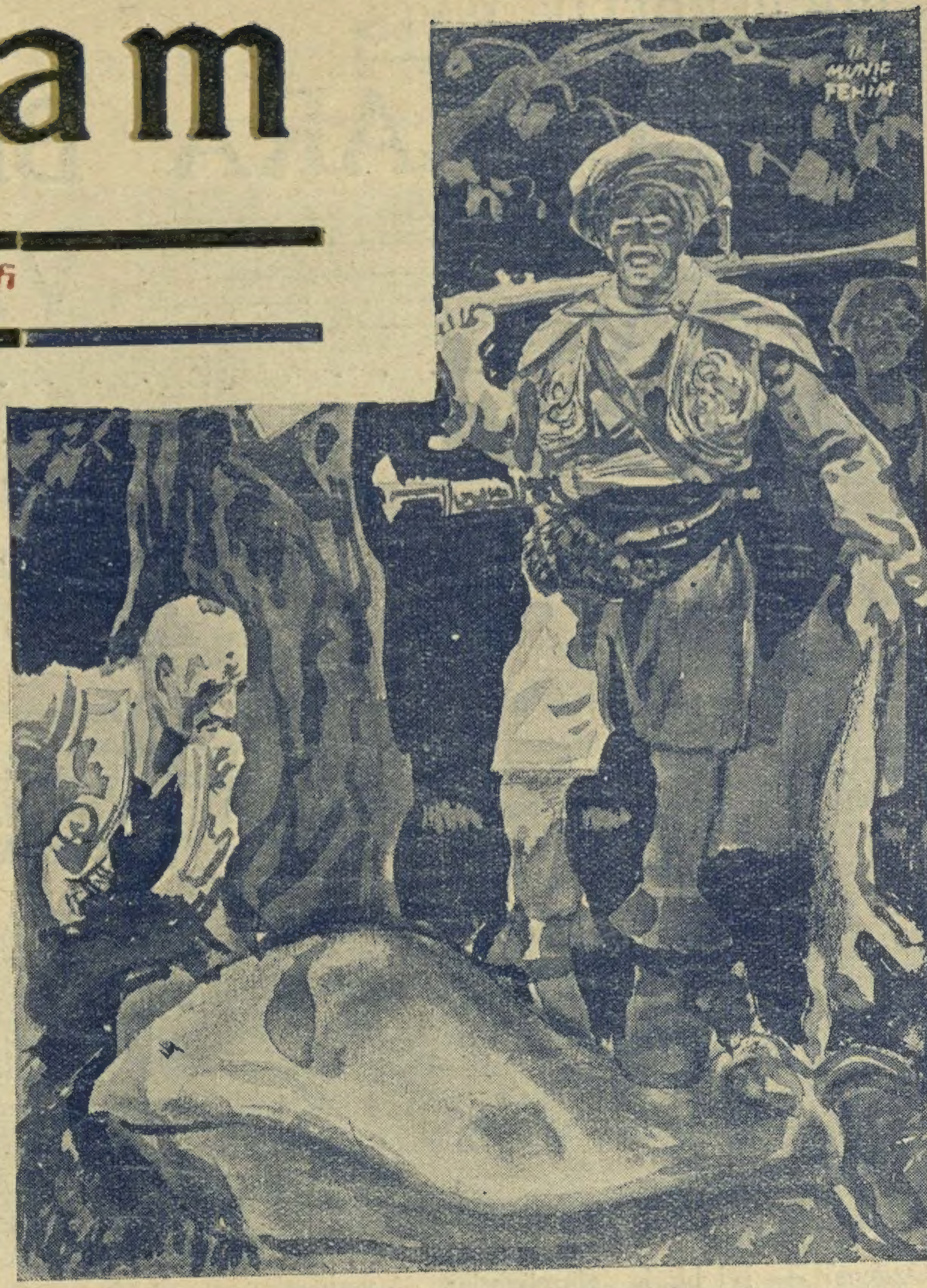

Bayram reis vakit vakit bu korkusuz yuvaya gelip gemisini yağlıyor, düşmandan aldığı gemileri saklıyordu.

(Daha var)

UĞUNDA

GEÇEN YAZININ ÖZÜ: **Afacan, Topuz ve Bilgin güzel bir ev görmüşler içindeki hamaklara uzanmışlardı, burası bir sinema kumpanyasının kurduğu evdi.**

78 — Bilgin eline bir lobut geçirdi. Goril kızı kavramış kaçırıyordu. «Önümüzden geçerken hele şunun kafasına şunu indirelim, kızı kurtaralım» dediler ve anıklandılar.

79 — Tam goril kızla önlerinden geçiyordu ki maymunun başı budur diyerek koca sopa gorilin kafasına indi. Kız yere yuvarlandı. Afacan bir taşla hücum etti. Bir feryattır koptu.

80 — Şimdi ise kız ayağa kalkmış, onlara bağırıp duruyordu. Maymun da yüzünü açmış, içinden bir adam yüzü görünmüştü. Sinemacılar da ellerinde makinelerile onlara doğru yürüyorlardı.

— Daha var —

BİR PERDELİK PİYES

ÇOCUKLARA BİLE VERİYORLAR!.

TANRI KULU . . . . YAŞLI BİR ZENGİN
ÖZDEMİR . . . . ARKADAŞI

İLK ve SON TABLO

[Sahne küçük bir salon, yahut bir bahçeyi gösterir. Karşılıklı iki koltuk Tanrı Kulunun evindeyiz.]

Tanrı Kulu — Özdemir

(Perde açılınca ikisi karşılıklı oturmuş çene yarıştırır görünürler-

Tanrı kulu — Bak hele bunca çene yarıştırdık ta, sana bir şeycikler ikram etmedim.

Özdemir — Çok sevimlisin, sağ ol! Ancak yemeklerden sonra ben ağzıma hiçbir şey koymam.

Tanrı kulu — Ya öyle mi? Doktorlar da bunun iyi olmadığını söylüyorlar.. Dur hele hizmetçiyi çağırayım.. Ne istersin bakalım? Bir bardak sütlü çikolata mı?

Özdemir — Çikola mı?.. Çok ağır... Teşekkür ederim..

Tanrı kulu — Çok mu ağır? Bunu çocuklara veriyorlar!

Özdemir — İyi bir iş görmüyorlar.. Barsakları yorar!..

Tanrı kulu — Bir pastacık?. Hem bizim ahçı pastayı ne güzel yapar!

Özdemir — Pasta mı? Aman dostum mide için pastadan kötü daha ne olabilir?..

Tanrı kulu — Amma yaptın ha? Pastayı çocuklara bile veriyorlar!

Özdemir — Biliyorum!. Zavallı yavrular... Onlara neler vermezler ki? Pasta süngere benzer. Ceviz kadar büyüklükte lokmayı yutarsın mideye inince yumurta kadar olur!

Tanrı kulu — Öyle ise sana bir sakız lokumu getirteyim.

Özdemir — Sakız lokumu mu? Tanrı esirgesin! Sanki yapacak başka tatlı bulamamışlar gibi! Bayramlarda bunu bana sunarlar. Almamak olmaz. Bir gez de yedim mi, sanki taş yutmuş gibi tıkanır kalırım!

Tanrı kulu — Amma yaptın ha? Bunu çocuklara bile veriyorlar...

Özdemir — Çocuklara veriyorlar... Çocuklara veriyorlar diye bir lâf tutturmuşsun; ağzından bundan başka bir söz çıkmıyor.. Ne yazık ki, verilmemesi gerek olan ne kadar nesne varsa, hepsini çocuklara verirler!...

Tanrı kulu — Haydi öyle ise bir «ayva murabbaı» ısmarlıyayım!... Bu yıl bizim bahçedeki pandispanya ayvalarından ne de güzel yapmışlardı..

Özdemir — Aman; bunu ağzına bile alma!.. Midenin duvarlarını yangın yerine çevirmek için eyva murabbaından daha iyi ateş bulamazlar!...

Tanrı kulu — Sen de artık çok oluyorsun! Bütün anneler, bunu çocuklarına verirler!

Özdemir — Evet, sonra da çocukların barsakları kalafat yerine döner!...

Tanrı kulu — Ben de ne ikram edeceğimi şaşırdım gitti. Şöyle hafif birşey.. Bir meyva, meselâ bir muz almaz mısın?

Özdemir — Vaz geç! Muz kadar hazmi ağır olan bir meyva daha yoktur!..

Tanrı kulu — Meyvaların en güzeline bile bir kulp taktın.. Vitamini çoktur diye bunu çocuklara verirler!

Özdemir — O muzlar yok mu? Ne tadı ne de tuzu var! Sadece bir koku.. Ne niyete yersen onun yerini tutar.. Deve hamuru gibi bir nesne! Ben ki midesi sağlam bir kişiyim, muz yiyince bir kaç saat karın şişginliğinden çekmediğim kalmaz.. Birde sen bunu çocuklara verirler diyorsun!.. Zavallı yavrulara, yarar diye, neler yutturmuyorlar ki.. Hem sana bir söz söyliyeyim mi? Niçin kendi ülkemizin yetiştirdiği ve alışık olduğumuz meyvaları yemeyiz de gidip en sıcak toprakların yetiştirdiklerine etek dolusu paralar veririz?..

Tanrı kulu — Sen de amma da derin düşünceli davranıyorsun? Sana verecek karşılık bulamıyorum.. Sunacak başka da meyvam yok ki... Dur hele dur.. Evde kocakarı yemişi dedikleri muşmula var. Nasıl getirteyim mi? Hem bu, istediğin gibi işte buranın topraklarında yetişiyor!...

Özdemir — Ne dedin, ne dedin? Kocakarı yemişi mi? Ülkemizde yetişen sanki başka yemiş yokmuş gibi! Bu muzdan da kötü!...

Tanrı kulu — Muşmulayı çocuklara bile veriyorlar!.

Özdemir — Annelerin yaptığı kötü işlerden biri daha! Çocukcağız bunun çekirdeğini yutuverirse ne olacak?...

Tanrı kulu — Arkadaş; iş sana kalırsa, bize hiçbir şey yedirmiyeceksin!..

Özdemir — Yedirmiyeceğim de ne demek oluyor... Ancak insan ne yiyeceğini bilmelidir!.. Yalnız neleri yemek lâzım olduğunu uzun uzadıya anlatmağa şimdi vaktim yok!...

Tanrı kulu — Her ne ise... Buradan ayrılmadan önce bir bardak limonata şurubumu da içmez misin?..

Özdemir — Limonata şurubu mu? Kuzum sen beni hasta mı yapmak istiyorsun?

Tanrı kulu — Nesi varmış? Bunu çocuklara bile veriyorlar..

Özdemir — Ve böylece çocukların sağlığını bozuyorlar. Bilirsin ki bizde limonata şurubudur diye aldığın şişelerin içi limon suyu değil limon tozundan yapılmış ve içine bir limon esansı kokusu katılmış şuruplardır. Limon şurubu değil limonata

NE VAR NE YOK

Yugoslavya Kralı ne istemiş?

Yugoslavya tahtına çıkan Kral ikinci Piyerin on bir yaşında bir çocuk olduğunu elbette işitmişsinizdir. Geçen ikincikânunun birinde annesi 1935 yılı için üç tane dileğini söylemesini istemişti.

Kral — Pantalonumun iki yanında da bir cep isterim, demiş.

Bu isteğe herkes şaşırmış ve niçin diye sormuşlardır.

Çünkü, şimdi bir tek cebim var. Mendilimi çıkarmak isteyince, içinde ne var ne yok hepsi düşüyor.

İkinsi istek olarak ta küçük Piyer hayvan resimleri basan güzel bir mecmuaya abone olmak istemiş. Üçüncü dilekse şöyle olmuştur:

«1935 yılında sonuna kadar benim soframa lâhna yemeği koymasınlar!»

---

içmeli ve bunu limon suyundan yapmalı.. Portakal şurubu içmek istersen bunu portakalın suyundan yapmalıdır.

Tanrı kulu — Ne yapayım bilmem ki? Evde ne limon, ne de portakal var.. Geçen gün küçük yeğenim gelecek diye tuzlu Şam fıstığı aldırmıştım; getirteyim mi?

Özdemir — Bir, bu eksikti!.. Tuzlu Şam fıstığı?.. Kanımı sulandırmak için değil mi!.. Hayır, hayır teşekkür ederim. Başıma iş açmağa vaktim yok! Bana biliyorum ne diyeceğini.. Fıstığı çocuklara bile veriyorlar sözü nerede ise ağzından çıkacak.. Çocukların böyle türlü türlü zararlı şeyler yedikleri halde nasıl sağ kaldıklarına, doğrusu şaşıyorum..

Tanrı kulu — Düşüncemi altüst ettin!. Onu vereyim dedim olmadı; başkasını ikram edeyim dedim gene olmadı.. Senin kolayını nasıl bulacağız kuzum, bir antıversene!...

Özdemir — Bana hiçbir şey vermemekle, kolayımı bulursun... Hem niçin üzülüyorsun, anlamıyorum ki?... Eğer ikram etmek istediğin nesneleri almamakla bir suç işledi isem, bunun bağışlanmasını rica ederim. Yalnız şunu anlatmak istedim ki büyüklere bile yedirilmemesi gerek olan nesneleri çocuklara vermekle çok kötü bir iş yörüyoruz...

Tanrı kulu — Bak ben bunu hiç te düşünmemiştim.. Zavallı yavrular! Demekki biz onları kendi ellerimizle öldürüyoruz öyle mi?

Özdemir — Yok, yok pek o kadar da ilerisine gitme.. Yalnız bir iş var ki büyüklere verileceğine, çocuklara veriliyor!..

Tanrı kulu — O da neymiş bakalım?

Özdemir — Dayak!...

AHMET EKREM

Şarlo Afrikada No: 14

40 — İçtiği tütünle kendini kaybeden Şarloyu kızıl deriliIer hemen ellerinden bağladılar. Kendisine gelince: Sevgili kardeşimiz, dediler, sen bize iyi bir arkadaş olacaksın. Bunu anladık. Yalnız senin de saçlarının bizim gibi olması gerektir. Bunun için seni berberimize götüreceğiz. Ellerini bağladık, kusura bakma. Çünkü belki bizim çeşit te saç kestirmeyi istemezdim!» Şarlo: Yahu, iyi ama sonra benim şapkam başıma uymaz, dedi ise de onu berbere götürdüler. Şişman bir adam orada duruyordu. Başında tarağı vardı. Şarloya: «buyrun!» dedi.

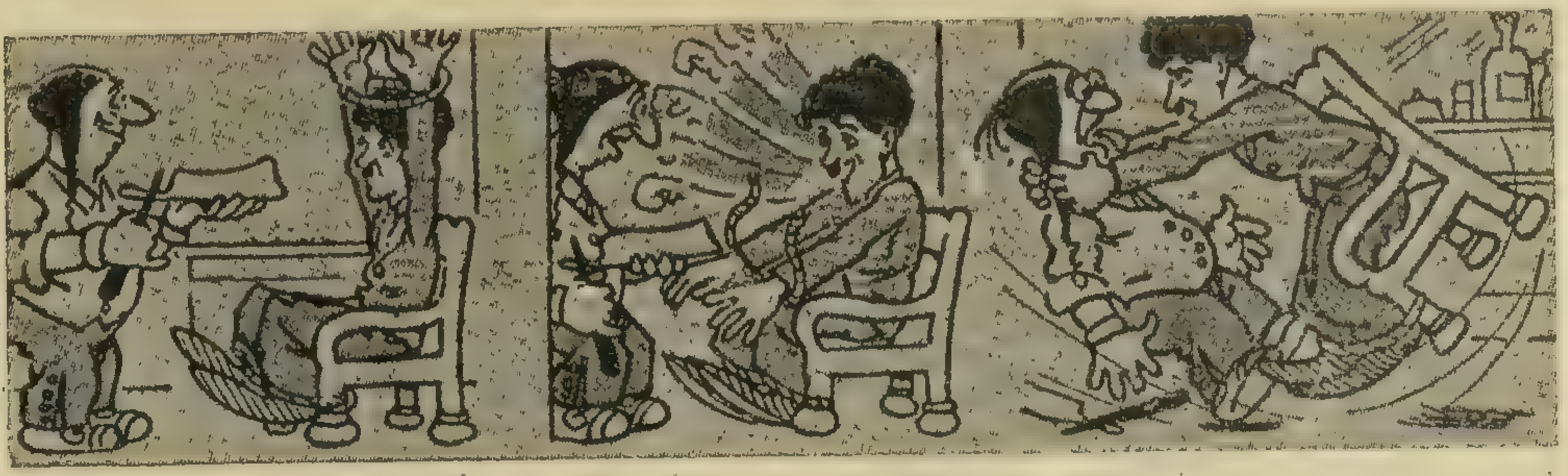

41 — Berber Şarloyu koltuğa oturttu. Şarlo ses çıkarmadan oturdu. Fakat kendi kendine : Şimdi ben sana saçlarımı tıraş etmeyi gösteririm, dedi. Adam eline usturasını aldı, bilemeğe başladı. Ne ise talihi Şarloya yardım etti. Kendisini getirenler dışarıya çıkmışlardı. Bundan istifade eden Şarlo ellerini usturaya doğru hızla indirip ipi ortasından kesti. Berberin şaşkınlığından üstüne atılarak boğazına sarıldı. Adam ne olduğunu anlıyamadı. Elinden usturalar düştü.

42 — Şarlo şimdi, koltuğa berberi oturtmuştu. Eline sabunlu fırçayı aldı, Berberin saçlarını sabunladı. Sonra alayla: Korkmayınız, bayım, dedi, şimdi saçlarınızı öyle gözel keseceğim ki acıtmıyacağım, sizi hırpalamıyacağım!» ve Şarlo adamın saçlarını kesmeğe başladı. Ustura şişko adamın başı üstünde kayıyordu. Az sonra kafa cazcavlak meydana çıkmıştı. İçeri girenler Şarlonun yerinde berberi görünce şaşırıp kaldılar.

— Daha var —

İki Canavar Masalı

AFACANIN HİKÂYELERİ — Yazan: NECDET RÜŞTÜ

BİRİNCİ MASAL

[Geçen sayının özü: İçinden nehirler geçen çok büyük bir çiftlik var. Fakat herkes bu zengin çiftliği artık uğursuz biliyorlar. Çünkü: Her sene muhakkak o çiftlikten bir ölü çıkıyor.]

Köylüleri kemirsin bu korku için için,
Ben size oradaki sırrı bildirmek için,
İlk önce anlatayım çiftliğin sahibini,
Açayım sahibinin alev dolu kalbini!..
Dinleyiniz: Bu kadın bir geçkin prensestir,
Para onun içinde sönmiyen bir hevestir!..
Çalışan köylülerin her gün başında bekler,
Yüzlerce dinç rençperler, bir sürü genç erkekler,
Kazmaları sallayıp yorar her gün kolunu:
Kimi taşlarla döşer bu çiftliğin yolunu,
Kimi durmaz su taşır, kimi tarlayı kazar,
Hele çalışmasınlar, kadın köprürür, azar!..
Prenses geçirmiştir bu adamları ele,
Az paraya çalışır bir sürü amele:
Kimisi: Mavi gözlü, henüz yirmi yaşında,
Sarı saçı yanıyor, güneş gibi, başında!..
Kimisi: Kara gözlü, sağlam ayağı, eli,
Kimisi: Çok çalışkan.. Kimisi: Çok neşeli!..
Prenses yaşlanmıştı, fakat evlenmemişti,
Onca birine varmak çok korkulu bir işti:
Sonra başka bir adam göz koyar parasına,
Belki onu öldürüp, konardı mirasına!..
Bunun için prenses hiç kimseye varmadı,
Bu acı yalnızlıktan kendini kurtaramadı!..
Fakat çok istiyordu kendisine bir çocuk,
Öyle ya: Güller bile yazın verir tomurcuk,
Bir kuru fidan gibi halbuki yaşıyordu,
Bir evlât dileğini kalbinde taşıyordu!..
Fakat böyle oturup düşünmek neye yarar,
Prenses en sonunda bu işe verdi karar:
Uzak, yakın köylerden bir öksüz bulacaktı,
Bu çocuk kendisinin evlâdı olacaktı!..

....

Atlılar göndererek tozu dumana kattı,
Anası, babası yok bir yavrucak arattı!..
Arıyanlar nihayet bu işten kurtuldular,
Böyle, hiç kimsesi yok, bir çocuğu buldular!..
Getirilen yavruyu kadın dört elle kaptı,
Nüfusunu çıkartıp, kendine evlât yaptı!..
Zengin kadını aldı fakat bir gün düşünce,
Bir kurt kemiriyordu içini gündüz gece:
Kendi biriktirmişti kaç yıl bu paraları,
Canından çok sevdiği bu sarı liraları!..
Sonra, kendi ölünce, çocuk bunları yesin,
«Anağım can verdi.. Safa süreyim!..» desin!.
Baykuş, bu düşünceyle, basmıyordu ökseye,
Diyordu: «Ben yedirmem paramı hiç kimseye!.»
İşte o günden sonra kin bağladı çocuğa,
İziyet yapıyordu zavallı yavrucağa:
Her gün biraz zeytinle bir somun veriyordu,
Sonra su taşıtıyor, odun kestiriyordu!
«Tenbel!.. Haylâz!..» diyerek, ona biliyordu diş,
On yaşındaki çocuk fakat göremez çok iş,
Az yemek yediğinden, çabucak yorulurdu,
O zaman dayak yer, cezasını bulurdu!..
Bu zavallı evlâtlık bir gün dayaktan öldü,
Çiftlikteki kazılmış bir hendeğe gömüldü!..
Kadın keder etmedi: «Varsın gebersin bu piç!.»

....

Fakat cadı prenses çocuksuz durur mu hiç:
Gene, atlı gönderip, bir öksüzü buldurdu!..
İşte bu zavallı da çilesini doldurdu:
Onun da, bu dayakla, gücü dermanı bitti,
Aç, susuz bir kenarda bir gün can verip gitti!..
Her sene ölüyordu çocuklar birer birer,
Herkes bundan çiftliğe: «Uğursuzdur!.» dediler!.
Bir yıldı.. Cadı kadın bir evlât daha aldı,
Fakat, üç dört ay sonra, bu yavruya da saldırdı:
Her gün az yemek verdi, çalıştırarak yordu,
«Mirasıma konacak!..» diye, hırpalıyordu!..

....

Bir şubat akşamıydı.. Batıda gün sönerken,
Prenses karlı yolda konağına dönerken,
Dağdan inen aç kurtlar saldırdı üzerine!..
Yalnız bir sopa vardı elde silâh yerine,
Kurtlar bu prensesi bir anda parçaladı,
Lokma lokma yediler, ortadan kalktı cadı!..
Bundan evvel çocuklar meğerse ölmemişti,
Herkes şaşırdı kaldı, bu çok tuhaf bir işti:
Çiftlikte iyi kalpli, yaşlı bir kâhya vardı,
Çocuklar dayak yerken, o karşıdan ağlardı!..
Bakardı ki: Yavrular can verip gidecekler,
Onları: «Öldü!..» diye, çalardı birer birer,
Gizlice yaptırdığı kulübede saklardı,
Her gün yemek götürür, onları kucaklardı!..
Zengin kadın ölünce, çocukları çıkardı,
Bu, sonu yok mirasta hepsinin payı vardı:
Onun için buraya «Çocuk çiftliği» dendi,
Bu masal her ülkede senelerce söylendi!..

Necdet Rüştü

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz
— Ne var Cangaza!..
— Bu sefer artık uslu akıllı, doğru dürüz konuşalım.
— Yani yalan kıvırmıyalım değil mi?
— İyi dersin..
— Artık «Görünmeyen adam» sözü doğruya çıkıyormuş Palavuz.. Viyanada 25 yaşında bir genç öyle bir ışık keşfetmiş ki herhangi bir şeye vurunca o cisim ortadan kalkıyor, görünmez oluyormuş... Tecrübeler yapılırken adamlar merak etmişler, acaba cisim bütün bütün mü meydandan kalkıyor diye?. Bakmışlar ki yerinde duruyor mübarek!.. Sen bu işe ne dersin?.. Desene bir gün biz de görünmez bir kıyafete gireceğiz.
— Ne diyeceğim.. Olur olur.. Hem öyle olur ki belki de o keşfedilen ışık cisimleri de ortadan kaldırır.. Düşün bir kere bütün adamlar görünmez olursa ne göz kalır, ne kulak..
— Neye?.
— Neyesi var mı, yolda kimse kimseyi görmez, herkes biribirine çarpar, gider..
— Bin ohkay sana Palavuz.. Bir kere yalan kıvırmadın ama, tam düşünceli bir söz kıvırdın yaşa...

ÇEK MASALI

KÜÇÜK KEÇİ ÇOBANI

Çok eski günlerde sevimli, güzel, küçük bir kız vardı. Her gün keçilerini bir ormanın yanındaki çayırda otlatır, onları sabah götürür, akşam eve getirirdi. Bu kızın adı Miyorka idi. Bütün ükede ondan çalışkan, ondan güzel bir kız yoktu.

Gün doğunca annesi ona yünle dolu bir öreke ile içinde iği ve biraz ekmek bulunan bir küçük sepet verir.

Haydi güzel kızım, derdi, keçilerini iyi gözet, yününü iyi bük!

Keçiler otlarken küçük Miyorka, bir söğüt gölgesinde oturur, yünün sarışın ipliklerini çeker, sağ elile de iği hızlı hızlı döndürürdü.

İplikler güzel güzel bükülür, minimini iplikçi de annesinin öğrettiği bir türküyü söylerdi:

Dön ipliğim, dön iğim,
Yün olsun yumak olmak..
Ne güzeldir yün iplikten
Çorap, gömlek dokumak!..

*

Öğle çağında söğüt gölgesi, dallarının altında toplanınca küçük keçi çobanı yünleri bir yana bırakarak ekmeğini yer, sonra biraz dans ederdi. Ondan sonra da yine annesini sevindirsin diye akşama kadar iplik bükmiye koyulurdu.

Gördünüz mü, Miyorka ne iyi, ne çalışkan bir kızdı.

*

Bir gün yine böyle türkü söyliyerek dans ediyordu ki ormandan kendisine doğru gayet güzel bir kızın gülümsiyerek geldiğini gördü. Bembeyaz, parlak bir elbisesi vardı, güzel sarışın saçları uzun kıvrımlarla omuzuna dökülüyor, dağ güllerinden bir çiçek alnını süslüyordu.

Miyorka kaçmak istedi. Fakat güzel kız ona pek tatlı bir sesle:

«— Dur Miyorka, gitme, birlikte dans edelim» dedi. Durmadan gülümsiyerek küçük kızı önce elinden, sonra belinden tuttu, dönmeğe başladılar. İlk adımlarını atar atmaz başlarının üstünde güzel musiki sesleri duyuldu. Bunlar, ağaç dallarına konup olanca güçlerile cıvıldayan bülbül, ıspinoz, saka ve kanarya sesleri idi. Miyorka çok sevinç duyuyordu. Arkadası genç kız, kimi güzel durumlu dans ediyor, kimi de ayakları altında en küçük bir çimeni bile incitmiyecek bir hakikilikle çevresinde dönüyordu.

Günün son ışıkları ağaçların yüksek dalları üstünde kayarken tatlı sesler birdenbire kesildi, yabancı genç kız oynamasını bıraktı. Miyorka o vakit otların içinde boş iğini ve bitmemiş yün yumağını gördü. Oysa ki bu vakte değin bütün yün bükülür, iğ iplikle dolardı.

Annesinden kim bilir ne azarlar yiyeceğini düşünerek, küçük kız ağlamağa başladı. O vakit güzel kız yün yumağını alarak iği uzattı ve:

— İği öfkesiz sar. dedi, ortadan kayboldu.

Miyorka, sevinçle keçilerini çağırdı, köyün yolunu tuttu.

Ertesi gün Miyorka güzelim hayvanlarını yine önüne kattı, ormanın kenarına geldi. Keçileri güzel güzel otlarken o da öğleye kadar hiç durmadan iplik büktü. Güneş tam tepeye gelince öğle olduğunu anladı, sepetten ekmeğini çıkardı ve kırıntılarını kuşlara serpti. Tam o çağda o güzel kız gene göründü. Gülümsiyerek yaklaştı, Miyorkaya:

— Birlikte gel dans edelim! dedi. Üstünde gene elbiseleri parıl parıl parlıyordu. Küçük kızı, bu güzel keçi çobanını kollarile sardı, dönmeğe koyuldular. O çağda dallara konan kuşlar oyun türkülerine başladılar.

Miyorka en küçük bir yorgunluk duymadı, dans akşama kadar sürdü.

Güneş kaybolmak üzere iken dans durdu. Dünkü gibi Miyorka iğisini hemen hemen boş ve yumağını da bitirmemiş görerek ağlamaya başladı. Genç, güzel kız tatlı sesile onu teselli etti:

— İşini unuttun, annenin sıkıntı çekeceğini düşünerek ağlıyorsun, sen ne iyi yürekli bir kızsın, seni sevindirmek isterim! dedi. Miyorkanın küçük sepetini alarak ormanın içine daldı. Biraz sonra görünerek:

— Bu sepeti al, ancak, sakın açma! dedi ve gözden yokoldu.

*

Miyorka keçilerile çabuk çabuk yürüyerek köye döndü, boş sanılacak kadar hafif olan sepette ne olduğunu merak edip duruyordu.

Kapının eşiğinde annesi onu bekliyordu:

— Dün bana nasıl bir iğ getirmişsin? dedi. Bu sabah saatlerce sardım, sardım, amma iğde nekadar iplik varsa o kadar kaldı.. Hiç artmadı. Öfkeyle:

— Bu iği hangi şeytan büyülemiş? diye bağırdım. Bağırmamla bütün ipliklerin kaybolması bir oldu. Şaşırdım, kaldım bu işe kızım..

Miyorka:

— Ah, suçumu bağışla, anneciğim, dün size bir şey söylemeğe korkmuştum, dedi ve başından geçenleri anlattı. Annesi:

— Öyle ise bu bir peri kızı olacak, dedi. Çünkü peri kızları öğle üzerleri görünürlermiş. İğin öfkesiz sarılacağını önceden neye bana bildirmedin. Bilseydim odam iple dolmuş olurdu.

Annesinin bu sözleri üzerine Miyorka, sepeti hatırlıyarak can tezliğile açtı. İçinden bir kaç yaprak yerlere düşerek fakir kulübenin taşları üzerinde uçuştular. Öteki kalan yapraklar çarçabuk altın oldular. Öyle güzel, öyle süslü altın parçaları ki... Miyorkanın da annesi yürek çarpıntısile:

— Ulu Tanrım, ulu Tanrım!.. diye bağırdı. Ne büyük talihimiz varmış.. Ne mutlu bize...

Sonra Miyorkacığına döndü:

— Yavrucağım, dedi, seni periler sevindirdi. Artık zenginiz...

Miyorka, daha bir çok defalar çayıra gitti ise de güzel peri kızını bir daha göremedi.. — Amma ne çıkar?.

Şimdi onlar, anne ile kız, kıvanç ve sevinç içinde yaşıyorlardı.

Onlar erdi dileklerine, biz imrenelim emeklerine!..

Salâhaddin Küçük

221

MONOLOG

Kız çocuklar için

KIRIK ÇİÇEK

Teyzemin küçük kızı Mimi, iki yaşını doldurmuştu. O artık evde epey hatırı sayılır kimseler sırasına girmiş bulunuyordu. En küçük bir işareti üzerine herkes çevresine koşuyor; maskaralıkları bütün evi gülmekten katıltıyordu.. Kırık dökük sözleri, peltek, peltek konuşmaları sanki hiç görülmemiş, hiç işitilmemiş gibi herkesin gözünü dört açtırıyordu...

Mimiyi yazlığa götürdüler. Oraya vardığı ilk günde bahçe kendisi için şaşılacak bir acun olmuştu. Burası türlü, türlü çiçeklerle dolu idi. Mimi bahçeyi görür görmez ilk iş olarak hemen çiçeklere saldırmak istedi.. Minnacık parmaklarile bunlara dokunmak, avuçlarının içine almak, yapraklarını koparmak, burnunu gülün içine sokarak, uzun uzun koklamak, sonra da ucu sarı tozlarla kaplı olarak dışarıya çıkarmak ne de eğlenceli olacaktı..

Bunun vereceği sevince paha biçilebilir miydi? Ne yazık ki Mimiye çiçeklere dokunmıyacaksın demişlerdi.. Ancak minimini bir çocuğa bir işi yapmıyacaksın dediler mi; inadına onu yapar.

Birbirimizden çekinmeden şunu da söyliyelim ki: Yaşını başını almış insanlar hiç te doğru düşünmüyorlar.. Kendilerinin seve, seve yaptıkları bir işi, çocuklara niçin yapmıyacaksınız derler, bilmem ki?..

Baba karşısında oturan küçük oğlu Yelmana:

— Sandalyada öyle sallanma!..

Diye söylenir. Oysam ki kendisi salıncaklı sandalyasında oturmuş keyifli, keyifli sallanıp duruyor... Kendisinin yaptığı bir işi, küçük oğlu niçin yapmasın değil mi?

Yemek sofrasında küçük çocuklara:

— Dirseklerinizi masaya dayamayınız!

Deriz, sonra da görürüz ki yaşını başını almış büyüklerin hepsi dirseklerini masaya dayıyarak oturuyorlar.

Küçük afacan merdivenleri koşarak iniyor. Belli ki bahçeye çıkacak... Annesi odadan bağırır:

— Bahçeye başı açık çıkma... Şapkanı giy!.. Oysam ki bu çocuğun ağabeysi hiç şapka giymez... Bir de bakarsınız anne, çocuğuna:

— Yemekten önce su içme!..

Der; beri yandan babası kocaman bir bardak buzlu su içer!..

— Peçeteni boğazına bağla!..

Dendiğini işitmişsinizdir elbet! Büyüklerin hepsi peçetelerini boğazlarına bağlamaz, dizlerinin üstüne korlar...

Daha sayayım mı? Bunun gibi nice nice örnekler vardır.

İşte küçük yavrular, yapma denilen işlerin, büyükleri tarafından yapıldığını görünce şaşırıp kalıyorlar; hangi yoldan gideceklerini bilemiyorlar.. Annelerinin yapma dediğine mi kulak assınlar, yoksa büyüklerden gördüklerini mi yapsınlar?.. Güç iş, doğrusu!..

İşte böylece bizim küçük Mimiye, çiçeklere dokunması yasak edilmişti. Küçük Mimi ise bahçede dayısının elde makas bir çok çiçekler koparıp bir buket yapmağa hazırlandığını görünce şaşırıp kalmıştı. Koşa koşa gitmiş annesine:

— Anneciğim niçin bana çiçeklere dokunma demiştin? diye sordu..

— Yavrum çiçeklere dokunursan onlar sonra ölürler!

— Öyle ise anneciğim dayıma baksana.. Yalnız onlara dokunmakla kalsa ne iyi!.. Elinde makas en iyilerini kesiyor... Ne yaramaz dayım var?..

Haydi bakalım: Buna bir karşılık bulun.. Bu sözler olurken, doğrusu ben kızarmıştım... Minimini yavruyu bir kenara çektim, büyük insanların hiç bir zarar yapmadan çiçekleri toplamasını bildiklerini anlatmağa uğraştım.

Miminin gözlerindeki şaşkınlık izlerini bir görmeliydiniz!.. Sonra da kesilen çiçeklerin, içi su dolu vazolara konmakla yeniden yaşadıklarını uzun uzadıya anlattım. Ancak kendisinin çiçeklere hiç dokunmamasını yeniden söyledim...

Mimi inanmamış bir biçimle sordu:

— Demek ki ben bir çiçeğe dokunursam, onu öldürürüm öyle mi?

— Öyle, Mimi!

Bahçede oynamak üzere benden ayrıldı. Düşünceli, düşünceli gidiyordu... Aradan az geçince onun ayak seslerini işitmez oldum. Kızcağız nereye gitti ki?.. Şöyle bir kolaçan ettim... Bir yolun ucunda diz çökmüş ellerini de birbirine kavuşturmuştu.. Böyle dua eder gibi orada ne yapıyordu?.. Yavaş, yavaş ona işittirmeksizin yaklaştım.

— Burada ne yapıyorsun Mimi?

— Küçük çiçekten beni affetmesini diliyorum!..

— Affetmesini mi? Bu da niçin?

— Çünkü onu okşadım...

— Demek ki benim sözlerimi dinlemedin?. Zavallıcığı kırdın öyle mi?

— Bunu istiyerek yapmadım ki!.. Ne güzel kokuyordu.. Burnumu işte böyle azıcık yaklaştırayım dedim. Çattadak kırıldı.

— Kendi kendine mi kırıldı?

— Evet, kendi kendine!.. İşte bunun için beni bağışlamasını diliyorum.. Ona istemiyerek kötüük ettim...

— Haydi, Mimi ayağa kalk!.. Bu çiçeği alıp, suya koyacağız. Eğer sararıp solmaz, bir iki gün daha yaşarsa, seni bağışladı demektir..

Miminin yüreği acı ve üzüntü ile dolmuş ve ağırlaşmıştı. Buna ona yetecek kadar bir ceza idi. Onu azarlıyarak daha çok üzmek olmazdı.

Bu güzel yavrucağın orada kırık ve dökük bir yürekle diz çökmesini görmek insanın içine bir ezinti veriyordu. Söyliyecek söz bulamıyordum. Çiçeği kopardım. Küçük bir vazocuğa yerleştirerek Miminin odasına koydum. Çiçek üç gün kadar yaşadı...

Her sabah Mimi bana geliyor:

— Çiçek beni bağışladı!. Çiçek beni bağışladı!.. diyordu.

Ben de:

— Evet seni bağışladı amma, bir daha böyle bir iş yapmamak üzere!...

— Ablacığım bir daha kırmam.. Hiç kırmam!.. Sana söz veriyorum!..

Evet, benim minnacık Mimi bir daha hiç bir çiçeğe dokunmadı...

Bildirmece - 14

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst posta kutusu 617 Afacan 14 üncü bilmece memuru! adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu siyah leke Anadolunun hangi vilâyetidir?

Sağ taraftaki leke Anadolunun namlı bir vilâyetidir. Coğrafya atlasınızı açarak bu lekeyi diğer vilâyetlerle karşılaştırınız, hangisine benziyorsa o vilâyetin ismini bize bildiriniz.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir senelik Afacan abonesi. *İkinciye*: Bir şık boyun bağı. *Üçüncüye*: Büyük bir ipekli mendil. 75 *inciye kadar*: Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

10uncu bilmecede kazananlar:

10 numaralı kelimeli bilmecemizi doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz:

Bir kol saati kazanan:
İzmir İstiklâl mektebi S. 3 den Bay Şeref.

Bir kutu lokum kazanan:
Kadıköy erkek orta mek. S. 1-E No. 155 Bay Kemal Akat.

Çocuk Sesi abonesi kazanan:
Samsun lisesi S. 1-1 No. 303 Bay İhsan.

(Birer ufak fotoğraflarınızı gönderiniz.)

Lâstik baskı takımı kazananlar:
İst. Cihangir Yeniyuva sokak No. 21 Fazilet, İst. Kabataş erk. lisesi No. 1169 Şükrü,Samsun Fazıl Kadı mek. S. 3 No. 249 Affan, Zonguldak Kilimli mek. S. 2 Cafer, İst. Akşam kız mek. No. 76 Mehpare, Kadıköy 7 inci mek. No. 140 Nuran, Kartal ilk mek. S. 2 No. 236 Erol Bay ve Bayanlar.

Birer kutu boya kazananlar:
İst. 13 üncü mek. No. 402 Bedia, Galatasaray lisesi Ortaköy şubesinde sınıf 2 de Selva, Beyoğlu 15 inci mek. No. 207 Handan Mehmet, İst. Pertevniyal lisesi S. 1-1 No. 763 İsmet, Zonguldak foto Nazım kızı Nihal, Bursa lisesi S. 2-E No. 799 İ. Selâmi, İst. kız lisesi No. 123 Semahat, Ankara erk. lisesi No. 291 Hüseyin, Beyoğlu 29 uncu mek. S. 5-B No. 419 Ahmet Keral, İst. Tahtakapı kale haricinde No. 2 Hakkı, İst. Haydarpaşa lisesi S. 1-A No. 486 Nihat, Ankara erkek lis. S. 2-D No. 51 Kâzım, İst. 12 inci ilk mektep S. 5 M. Ali, İst. Dumlupınar mektebi S. 5-3 No. 305 Beşir, Kadıköy 8 inci ilk mek. S. 4 No. 261 Ragibe Bayan ve Baylar.

Birer kolonya kazananlar:
Ankara erkek lisesi S. 2-D No. 498 Yusuf Kenan, İst. Gazi Osman paşa orta mek. S. 1-D No. 624 Ziya, İzmir Göztepe tramvay cad. No. 775 Bita, İst. kız lisesi No. 1521 Muazzez, Edremit orta mek. No. 123 İsmail, Balıkesir erk. orta mek. S. 1-E Memduh, İzmir Karataş orta mektep No. 562 Naci, Çanakkale askerî rasat müdürü oğlu Doğan Cengiz, İst. Nişantaşı Northros mek. S. 3 Yetvart, Ortaköy Şekerci sokak No. 18 Zelda Bayan ve Baylar.

Birer çikolata kazananlar:
Ankara erk. orta mek. No. 687 Yılmaz, İst. Feyziati lisesi S. 6 No. 243 Süleyman, İst. Gelenbevî orta mek. S. 1-D No. 429 Yakup, İst. Yüksek kaldırım No. 436 Yako, Eyüp orta mek. S. 1-B No. 365 Olcay, İst. Hayriye lisesi S. 7 No. 247 Turhan Özdemir, İst. 11 inci ilk mek. S. 4-A No. 9 İlhan, Adana Dumlupınar ilk mek. S. 4 Turgay, Adapazarı B. Gazi mek. S. 5 No. 158 Danyal, Heybeliada İsmet paşa cad. No. 46 Mehmet, İzmit orta mek. S. 2-A No. 274 İffet, Ankara mimar Kemal mek. No. 310 Necdet, İst. 12 inci mek. No. 312 Feridun, İst. erkek lisesi No. 23 İhsan, İst. kız lisesi S. 2 den Muhsine Bayan ve Baylar.

Masal kitabı kazananlar:
İst. erk. lisesi No. 1469 Hayri, Samsun lisesi No. 211 Atalay, Kartal ilk mek. No. 279 Nami, İst. Cerrahpaşa hastanesi Yeni pavyon 2-2 Güler, İst. B. B. İclâl Özbilen, Kadıköy 7 nci mek. S. 4 No. 64 Kenan, İst. Şehremini Pazar tekke sok. No. 13 Gönülcan, Nişantaşı kız orta mek. No. 545 Nebahat, Heybeliada orta mek. No. 72 Yaşar, İst. 13 üncü mek. S. 4-B No. 395 Melâhat, Üsküdar 48 inci mek. No. 15 Melâhat, İst. 44 üncü ilk mek. No. 396 İzidor, İst. erkek lis. No. 117 Orhan, Ankara Gazi mek. No. 468 Gönül Ahmet, Çengelköyü 23 inci mek. No. 143 Suat, İst. Dumlupınar mek. No. 506 Sezai, Şişli Terakki lisesi S. 1 No. 160 Seci Rifat, Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 302 Feridun, İst. Şişli Terakki lisesi No. 127 Mario, Bursa Yeşil cad. Müze yanı sok. No. 63 Bilge Turgut Bayan ve Baylar.

ARMAĞAN KAZANANLAR

Bay Enis Şerif yarım kilo çikolata kazanmıştır.

Ankara erk. lisesi No. 96 bay Nazım 6 aylık abone kazanmıştır.

DİKKAT

Hediyeler perşembe günü öğleden sonra verilir.

Bir düzeltme:

Geçen haftaki bilmecemizin tertibinde ufak bir yanlışlık olmuştur.

Soldan sağa doğru No. 7 bir hece, yukarıdan aşağıya doğru No. 8 taramak mastarından bir tasriftir. Bilmecenin bu şekilde halledilmesini okuyucularımıza bildirir ve özür dileriz.

Bilmece kesiği: 14

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 14

100 — Bir sabah Pire Nuri postacının getirdiği bir mektubu aldı. Bu, ustasından geliyordu: Hemen açtı, okumaya başladı. Öküz de gözlerini açmış, ona bakıyor, ördeğin biri de gülüyordu.

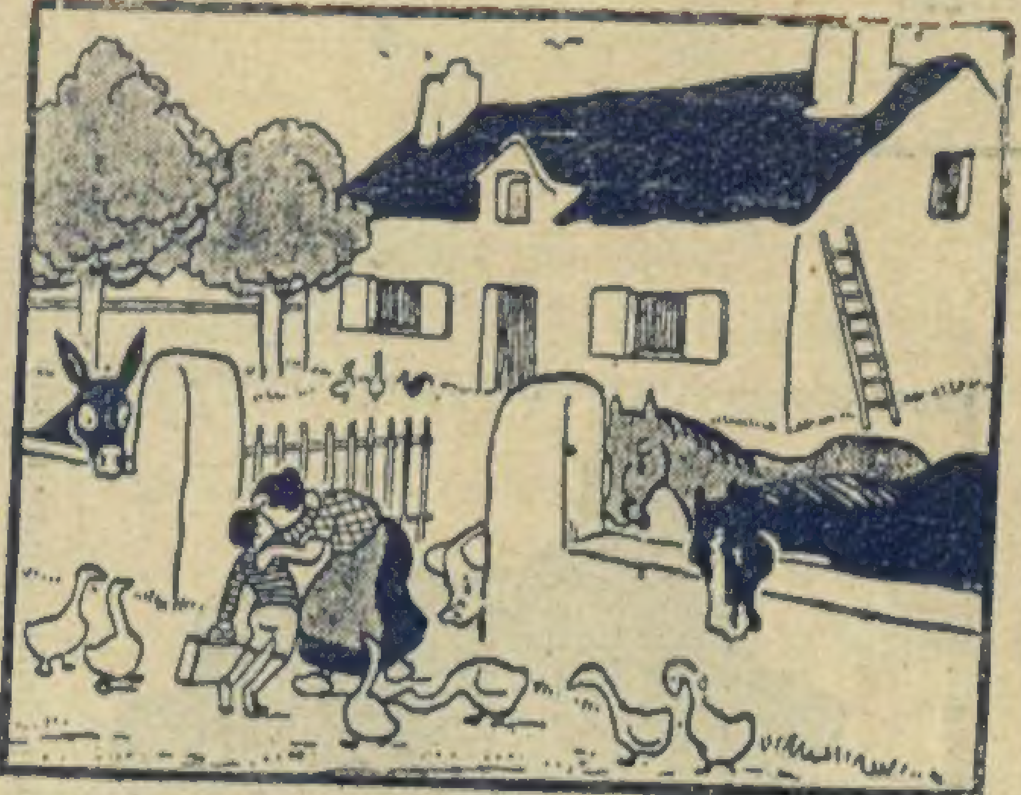

101 — Ustası gene onu çağırıyordu. Artık güzel tatil sona ermişti. Pire Nuri halasına «Allah ısmarladık!» diyerek boynuna sarıldı, bütün çiftlik hayvanları gelmiş, ona bakıyorlar, sanki «uğurlar olsun!» diyorlardı.

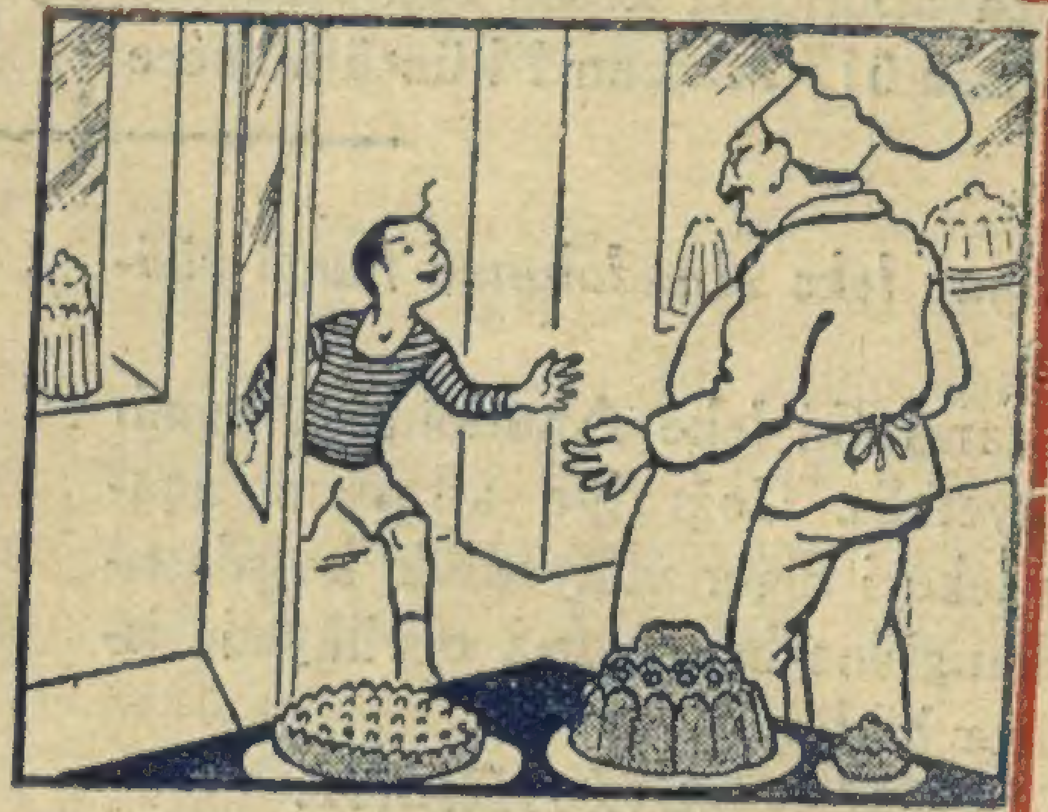

102 — İşte Pire Nuri gene ustacığının dükkânına kavuştu. Çiftlikten ayrıldı amma, Pire Nuri gene sevinç içindeydi. İşte işlerine gene dalacaktı. Her yerden yığın yığın siparişler de gelmişti. Ustası da çok sevinmişti.

103 — Artık çalışmak gerekti. Pire Nuri çarçabuk işe koyuldu. Pastadan evler yapıyorlardı. Neler de neler..

104 — Ustası sanatında öyle ilerlemişti ki çifte kuleli binalar yapıyor, hattâ Paristeki Eyfel kulesini ısmarlıyan bir yabancıya bile bunu güzelce hazırlamıştı.

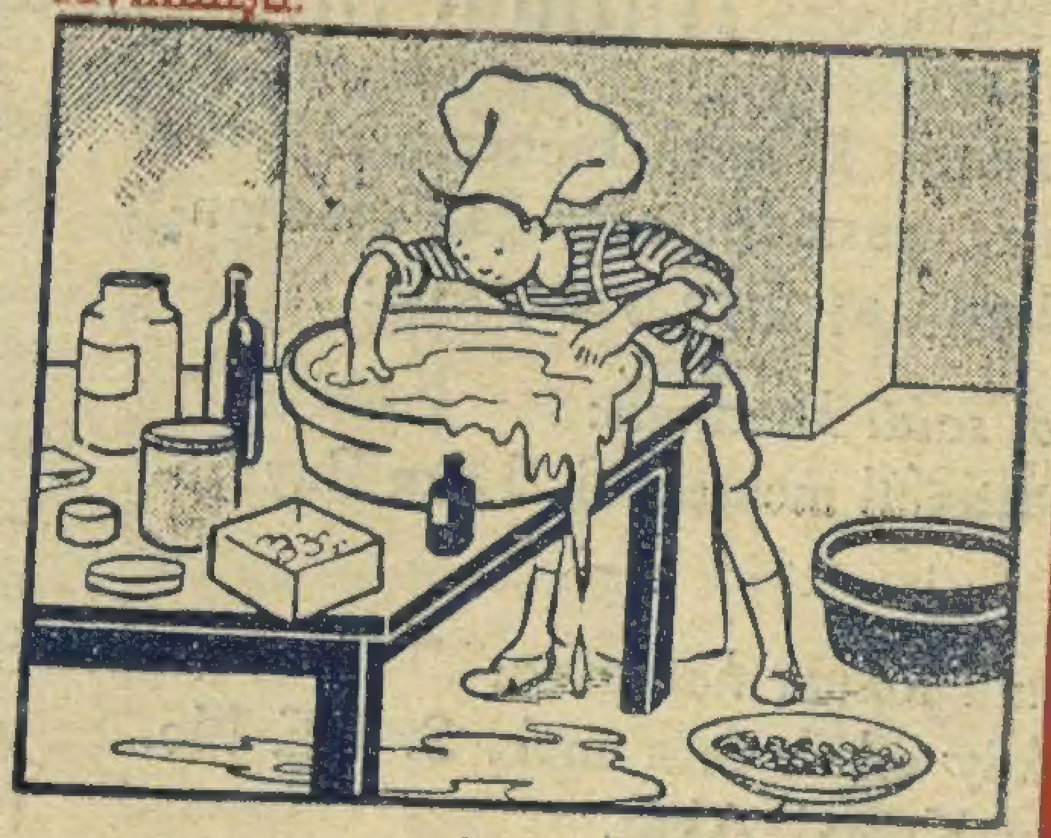

105 — Pire Nuri: «Dur, ben de kendim bir şey yapayım!» dedi. Ustasının kahvaltı için dükkândan ayrılmasını fırsat bilerek hemen güzel bir pasta hamuru yaptı.

106 — Acaba bununla ne yapacaktı?. O sabah Çinden ustasına bir kartpostal gelmişti. Üstündeki resim bir Çin evi, bir (pagdo) idi. Hemen kartı önüne koydu, çalışmaya başladı.

107 — Bir çok uğraşmadan sonra tıpkı bir pagdo gibi kocaman bir pasta yaptı. Çikolata pencerelerile, karemelâ kiremitlerile bu pagado çok eşsizdi. Her tarafı pek süslüydü.

108 — Bizim genç dostumuz yaptığı işten çok kıvançlı idi. Herkes pencerenin önüne birikmiş, bu çok güzel pastayı seyrediyordu. O da kapıya çıkmıştı Tam bu sırada... — Daha var —